

Arthur G. Daniells

**KRISTUS
naša
spravodlivosť'**

*Ospravedlnenie z viery
vo svetle Božieho Slova
a výrokov Ducha prorockého*

Preložil Augustín Štefanec

*V roku 1968 vydala Cirkev adventistov s.d. – Slovenské združenie, Bratislava, Cintorínska 4.
Len pre vnútornú potrebu cirkvi.*

ÚVOD

Pri istom zhromaždení členov poradného výboru Kazateľského združenia, ktoré sa konalo 22. októbra 1924 v Des Moines, štát Iowa, bolo „**rozhodnuté** požiadať brata Daniellsa, aby zo spisov E. G. Whiteovej zostavil výber citátov týkajúcich sa ospravedlnenia z viery“.

S podporou svojich spolupracovníkov z Kazateľského združenia pustil som sa do uloženej úlohy.

Podľa pôvodného zámeru pripraviť tento výber citátov zo spisov E. G. Whiteovej sme dôkladne preskúmali celý literárny odkaz Ducha prorockého, ktorý máme tak v knihách, ako aj v článkoch našich cirkevných časopisov a to v období 25 rokov (od r. 1887 do r. 1912). Toto študijné pole bolo také rozsiahle a také obdivuhodne prežiarené teraz odhalenými perlami pravdy, že som užasol a zľakol sa svojho závažného rozhodnutia tieto drahokamy vybrať a vytvoriť z nich jasný a krásny diadém, ktorému by cirkev ostatkov pri slávnom dokončení jej zvereneho diela venovala náležitú pozornosť a prijala ho.

Radu a poučenie mi poskytli moji spolupracovníci; im som po častiach posielal rukopis tohto diela, aby ho starostlivo prečítali a pouvažovali o ňom. Odpovede spolupracovníkov zo všetkých častí severoamerického poľa boli veľmi povzbudivé a podnetné; jednoznačne zdôrazňovali naliehavosť dokončenia tohto diela. Niektorí bratia kazatelia mi navrhli, aby sme k citátom zo spisov Ducha prorockého na úvod stručne pojednali o ospravedlnení z viery z biblického hľadiska. Verím, že práve autorita Písma zvýrazní trvalú platnosť tejto životne dôležitej témy pre Boží ľud prítomnej doby.

V Božom Slove je cesta ospravedlnenia z viery jasne vyznačená; v spisoch Ducha prorockého je zdôraznená a osvetlená. Pri svojej slepote a tvrdosti srdca sme sa veľmi odchyľili od cesty a dlhé roky sme nevedeli prijať túto vznešenú pravdu.

Ak za celý ten čas Pôvodca nášho spasenia volal svoj ľud k tomuto evanjelijnému základu: aby totiž vierou prijal *pripočítanú* Kristovu spravodlivosť za minulé hriechy a *udelenú* Kristovu spravodlivosť, ktorá by zjavila božskú prirodzenosť v ľudskom tele.

V snahe čo najlepšie poslúžiť týmto dielom, uznal som za nutné vykonať viac než len pozbierať a zoradiť rôzne vytrhnuté citáty. Vybrané výroky som musel starostlivo porovnávať a radiť podľa chronologického sledu; nesmel som strácať zo zreteľa ani okolnosti a bolo treba správne vystihnúť otázky, s ktorými tieto výpovede príčinne súviseli. Keby sme to všetko neboli vzali do úvahy, celá práca mohla vyznieť zmätene.

Súvislé a pozorné štúdium otázky ospravedlnenia z viery v spisoch Ducha prorockého viedlo k pevnému presvedčeniu, že v danom naučení ide o dvojaké hľadisko: predovšetkým o slávnú a úchvatnú skutočnosť, že **vierou v Syna Božieho môžu hriešni ľudia prijať Božiu spravodlivosť** a po druhé, bol to zámer Božej prozreteľnosti, že toto zvláštne posolstvo o ospravedlnení z viery poslal svojmu ľudu zhromaždenému pri zasadnutí Generálnej konferencie v Minneapolise, štát Minnesota, v roku 1888. Adventisti s. d. nemôžu toto druhé hľadisko prehliadať, ak sa nechcú pripraviť o najdôležitejšie naučenie, ktoré im Pán chcel dať. Práve toto presvedčenie nás viedlo k tomu, že sme pokladali za nutné zahrnúť do tejto práce ponaučenie zo skúseností a situácie počas konferencie v Minneapolise a po nej.

Väčšina našich členov vyrastala v období po týchto našich skúsenostiach. Vedia o nich len málo. Potrebujú však toto posolstvo i nutné ponaučenie z týchto skúseností. Preto bolo

treba aspoň čiastočne zverejniť vtedajšie naučenie a stručne povysvetľovať to, čo sa vtedy udialo.

Ten, kto celkom dôveruje daru prorockého Ducha v cirkvi ostatkov, iste ocení tento výber výrokov. Len niektoré z nich boli po svojom zverejnení v našom časopise *Review and Herald* opäť vydané. Väčšina z nich upadala do zabudnutia pri každom ďalšom čísle týždenníka *Review*, v ktorom boli uverejnené. Nijako inak neboli tieto výroky sústavne a chronologicky utriedené. Autorovým práním je, aby tieto posolstvá účinne oslovili tých, ktorí ich budú čítať. Obdivuhodné je požehnanie, ktoré nám dávajú nebesá!

A.G.D.

1. Kristus naša spravodlivosť

V celom Písme nás oslovuje zvesť: Kristus je naša spravodlivosť. Nech akokoľvek a z ktorejkoľvek strany pristúpime k Písmu, jeho ústrednou témou vždy zostáva: Kristus naša spravodlivosť.

Záznam o stvorení svedčí o zázračnej múdrosti a moci Kristovej, lebo v Ňom bolo stvorené všetko (Kol 1,14-16). Hriech prvého Adama so všetkými hroznými dôsledkami je tu popísaný preto, aby Kristus, posledný Adam, bol pozdravený ako Vykupiteľ a Obnoviteľ (Rim 5,12-21). Smrť je nám predstavená v celej hrôze, aby Kristus mohol byť vyvýšený a oslávený ako Darca života (1 Kor 15,22). Písmo svedčí o sklamaní, žiali a tragédiách tohto života preto, aby Kristus vynikol ako veľký Utešiteľ a Vysloboditeľ (J 16,33). Naša hriešna, porušená prirodzenosť je tu zachytená v živých farbách, aby nás všetkej tejto nečistoty zbavil „*Kristus, naša spravodlivosť*“.

To platí pre celé Písmo – každá časť poodhalenej pravdy istým spôsobom svedčí o Kristovi ako o „*našej spravodlivosti*“.

Božie Slovo sa však týmto životne dôležitým pojmom zaoberá v určitom, jasne vymedzenom zmysle. V tejto spoľahlivej príručke o spravodlivosti je objasnený jej pôvod, podstata, možnosť i podmienky jej prijatia.

O **pôvode** spravodlivosti čítame:

- „*Tebe, ó, Pane, spravodlivosť*“ (Dan 9,7).
- „*Spravodlivý je Hospodin vo všetkých svojich cestách*“ (Ž 145,17).
- „*Jak Božie vrchy Tvoja spravodlivosť*“ (Ž 36,7).
- „*Je Tvoja spravodlivosť spravodlivosť večná*“ (Ž 119,142).
- „*Bo Hospodin je spravodlivý, miluje spravodlivosť*“ (Ž 11,7).
- „*V Ňom niet neprávosti*“ (Ž 92,16).

O **podstate** spravodlivosti je Písmo čo najjasnejšie. Spravodlivosť je protikladom hriechu, úzko súvisí so svätosťou a zbožnosťou.

- „*Vytriezvíte, ako sa patrí, a nehrešite*“ (1 Kor 15,34).¹
- „*Zložte starého človeka podľa doterajšieho obcovania, rušiaceho sa v zlých, klamných žiadostiach, obnovte sa duchom svojej mysle a oblečte nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy*“ (Ef 4,22-24).
- „*Lebo ovocie svetla je vo všelijakej добрote, spravodlivosti a pravde*“ (Ef 5,9).
- „*Snaž sa spravodlivosťou, pobožnosťou, vierou, láskou, trpezlivosťou, krotkosťou*“ (1 Tim 6,11).
- „*Každá nepravosť je hriechom*“ (1 J 5,17).

Snáď najkrajší a najpovzbudivejší výrok o spravodlivosti v celom Božom Slove sa týka Krista: „*Miloval si spravodlivosť a nenávidel si nepravosť: preto pomazal Ťa, ó, Bože,*

¹ Novozákonné texty uvádzame podľa Novej zmluvy.

Tvoj Boh olejom veselia nad Tvojich druhov“ (Žid 1,9). Tým je spravodlivosť postavená do priameho protikladu k neprávosti, čiže hriechu.

Božie slovo teda hovorí, že Boh je zdrojom spravodlivosti a že ona je jedným z Jeho svätých božských prívlastkov.

Najdôležitejšou otázkou týkajúcou sa Božej spravodlivosti, otázkou aj pre nás najvýznamnejšou je **náš osobný vzťah k tejto spravodlivosti**. Je ona nejakou súčasťou ľudskej prirodzenosti? Ak áno, ako ju možno pestovať a rozvíjať? Ak nie, možno si ju opatriť nejakou inak? Ako a kde?

Pre myseľ nepoučenú a neosvietenú Božím Slovom je to ťažký, nejasný a mätúci problém. V snahe rozriešiť ho človek hľadá mnohé riešenia (Kaz 7,29). Avšak neistota a zmätok o našom vzťahu k Božej spravodlivosti sú celkom zbytočné, pretože skutočná situácia je podľa Slova pravdy zjavná.

Písmo hovorí, že:

- § „všetci totiž zhrešili a nemajú Božiu slávu“ (Rim 3,23),
- § že sme „*telesní, predaní do otroctva hriechu*“ (Rim 7,14),
- § že „*niet spravodlivého, ani jedného*“ (Rim 3,10),
- § že „*vo mne, to jest v mojom tele, neprebýva dobré*“ (Rim 7,18) a nakoniec,
- § že sme „*naplnení*“ všetkou nepravosťou (Rim 1,29).

Tu máme jasnú odpoveď na otázku, do akej miery je spravodlivosť súčasťou ľudskej prirodzenosti. Vôbec ňou totiž nie je. Práve naopak, ľudská prirodzenosť je plná nespravodlivosti.

V tom istom Slove však nachádzame radostnú a nádejnú zvesť, že Boh má spôsob, ako môžeme byť zbavení svojich neprávostí a priodetí a naplnení Jeho dokonalou spravodlivosťou. Dozvedáme sa, že toto opatrenie Boh učinil a zjavil Adamovi vtedy, keď prvý človek stratil zo zreteľa svoje vysoké a sväté postavenie. Padlí, nespravodliví mužovia a ženy od počiatku svojho urputného, nerovného boja s hriechom toto milostivé opatrenie pochopili a uchopili. Svedčia o tom tieto výroky Písma:

1. V jednej zo svojich kázní sa Kristus zmieňuje o druhom Adamovom synovi a hovorí o ňom ako o „*spravodlivom Ábelovi*“ (Mt 23,35). Pavel hovorí, že Ábel „*získal vysvedčenie, že je spravodlivý*“ (Žid 11,4).
2. „*Potom riekol Hospodin Noachovi: Vojdi do korábu ty i celý tvoj dom, lebo teba som videl spravodlivého pred sebou v tomto pokolení*“ (1 Moj 7,1). A ďalej: „*Noach bol spravodlivý muž dokonalý vo svojich pokoleniach. Noach chodil s Bohom*“ (1 Moj 6,9).
3. „*Uveril Abrahám Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť*“ (Rim 4,3).
4. „*Ale vytrhol spravodlivého Lóta, utrápeného výsledným obcovaním nemravníkov, lebo tento spravodlivý, dokiaľ prebýval medzi nimi, deň po dni si trápil spravodlivú dušu pre bezbožné skutky, ktoré videl a počul*“ (2 Pt 2,7.8).
5. O Zachariášovi a Alžbete žijúcich krátko pred Kristovým narodením čítame: „*Obaja boli spravodliví pred Bohom, žijúc bez úhony podľa všetkých prikázaní a ustanovení Pánových*“ (Lk 1,6).
6. Apoštol Pavel píše, že pohania, ktorým zvestoval evanjelium, „*prijali spravodlivosť*“ (Rim 9,30; 6,17-22).

Je teda jasné, že od zaslúbenia daného Adamovi až do konca apoštolskej doby vždy boli na svete muži a ženy, ktorí pochopili Božiu spravodlivosť a preto Písmo o nich svedčí, že ich život sa ľúbil Bohu.

Za akých podmienok?

Ako to bolo možné? Za akých podmienok došlo k tejto obdivuhodnej udalosti? Prajnejšia bola snáď ich doba a okolnosti, že títo muži a ženy mohli žiť spravodlivejšie? Alebo snáď boli pre túto vysokú duchovnú úroveň dedične predznačení?

Všetko, čo o vtedajších ľuďoch a dobe vieme, dáva nám zápornú odpoveď. Boli to ľudia nám podobní a ich okolie deň po dni „trápilo“ ich spravodlivé duše (2 Pt 2,7.8). Prezvácné požehnanie spravodlivosti získali jediným možným spôsobom, ako ho ktokoľvek od Adamovho pádu mohol získať.

Cesta ospravedlnenia človeka je v Novom zákone výrazne vyznačená. Najjasnejšie a najúplnejšie o nej pojednáva Pavlov list Rimanom. Hneď na začiatku svojho pojednania apoštol píše: *„Ved' ja sa nehanbím za evanjelium (Kristovo): lebo mocou Božou je ono na spasenie každému veriacemu... Zjavuje sa v ňom zaiste spravodlivosť Božia, ktorá je z viery a vedie k viere, ako je napísané: Spravodlivý z viery bude živý“* (Rim 1,16.17).

Jedine evanjelium zjavuje ľuďom dokonalú spravodlivosť Božiu. Ono upozorňuje tiež na spôsob, na vieru, ktorou môžu hriešni ľudia túto spravodlivosť prijať. Hovorí o tom dosť obširne tento výrok:

„Pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnený pred Ním ani jeden človek, lebo zo zákona je (len) poznanie hriechu. Ale teraz sa bez zákona zjavila spravodlivosť Božia, ktorú dosvedčujú zákon i proroci a to spravodlivosť Božia z viery v Ježiša Krista všetkým veriacim“ (Rim 3,20-22).

V prvej časti apoštol objasňuje význam zákona pri ospravedlnení. *„Zo zákona je (len) poznanie hriechu.“* Teda **poznanie** hriechu, nie **vyslobodenie** z neho. Zákon odhaľuje hriech. tým tiež obviňuje celý svet z hriechu pred Bohom (Rim 3). Zákon však nemôže nikoho vyslobodiť z hriechu. Žiadne úsilie hriešnika žiť podľa zákona nemôže zmazať jeho vinu ani mu dať spravodlivosť Božiu.

Pavel píše, že ide o spravodlivosť *„z viery v Ježiša Krista, ... ktorého Boh dal ako zmierčiu obeť skrze vieru v Jeho kriv, aby dosvedčil svoju spravodlivosť prehliadnutím hriechov, páchaných predtým, v (čase) Božej zhovievavosti“* (Rim 3,22-25).

Jedine skrze vieru v Kristovu krv sú veriacemu odpustené všetky hriechy a pripočítaná mu je Božia spravodlivosť. Aká to obdivuhodná udalosť! Aký to prejav Božej lásky a milosti! Predstavme si človeka narodeného v hriechu. Podľa Pavlovho výroku je *„naplnený všetkou nepravosťou“*. Horšie dedičstvo si sotva možno predstaviť. Jeho okolím sú najspodnejšie hĺbky bezbožnosti. Avšak Božia láska žiariaca z golgotského kríža predsa nejakým spôsobom zasahuje ono ľudské srdce. Hriešnik povoľuje, činí pokánie, vyznáva a vierou prijíma Krista za svojho Spasiteľa. Všetky hriechy sú mu odpustené, viny sú odstránené, pokladaný je za spravodlivého, je prijatý, ospravedlnený pred Božím zákonom. A táto úchvatná, zázračná zmena môže sa odohrať v jedinej krátkej hodine. **Toto je spravodlivosť z viery.** Apoštol ďalej na konkrétnom príklade ilustruje túto pravdu, keď predtým jasne a zreteľne vyznačil spôsob, ako býva človek ospravedlnený.

„Čo teda povedať? Čoho došiel Abrahám náš praotec podľa tela?“ (Rim 4,1).

Vopred môžeme odpovedať: Abrahám došiel spravodlivosti. Ale ako – akým spôsobom? Pavel píše:

„Lebo ak Abrahám zo skutkov došiel ospravedlnenia, má sa čím chváliť, ale nie pred Bohom“ (Rim 4,2).

Ospravedlnenie **zo skutkov**, to je jeden návrh – **ak by to bolo možné**. Naozaj sa dá spravodlivosť získať takto?

„Ved' čo hovorí Písmo? Uveril Abrahám Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť“ (Rim 4,3).

Tento výrok navždy vyznačuje spôsob, ako Abrahám dostal Božiu spravodlivosť. **Nebolo to zo skutkov, ale z viery.**

Abraháмова cesta – jediná cesta

Po rozriešení otázky, ako Abrahám dostal Božiu spravodlivosť, Pavel v ďalšom vysvetľuje, že je to jediná cesta, ktorou môže ktokoľvek dôjsť spravodlivosti.

„Kto však nekoná skutky, ale verí v Toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, tomu sa jeho viera počíta za spravodlivosť“ (Rim 4,5).

Aká láska! Aké veľké zľutovanie! Hospodin, ktorý je „spravodlivý vo všetkých svojich cestách“, ponúka svoju vlastnú dokonalú spravodlivosť komukoľvek a každému úbohému, bezmocnému a beznádejnému hriešnikovi, ktorý uverí tomu, čo On hovorí. Čítajme znova: „**Kto však nekoná skutky, ale verí v Toho... tomu sa jeho viera počíta za spravodlivosť.**“

Táto cesta k spravodlivosti je taká dôležitá a významná, že apoštol sa ňou zaoberá v celej kapitole, aby znova pripomenul a zdôraznil, čo už stručne objasnil. Uvedieme niekoľko výrokov:

§ „Ako aj Dávid blahoslaví človeka, ktorému Boh bez skutkov počíta spravodlivosť“ (Rim 4,6).

§ „Hovoríme totiž: Abrahámovi sa viera počítala za spravodlivosť“ (verš 9).

§ „A pevne bol presvedčený, že Ten, kto dal zaslúbenie, môže to aj uskutočniť. Preto sa mu to aj počítalo za spravodlivosť. A nielen kvôli nemu bolo napísané, že sa mu počítalo, ale aj kvôli nám, ktorým sa má počítať ako veriacim v Toho, ktorý vzkriesil z mŕtvych Ježiša, nášho Pána, vydaného pre naše hriechy a vzkrieseného na naše ospravedlnenie“ (Rim 4,21-25).

Tieto jasné a určité výroky zjavujú každej duši pre všetky časy jedinú cestu z hriechu, viny a odsúdenia k spravodlivosti a vyslobodeniu zo smrti a zatratenia. Súhlasia s ním všetky ostatné výroky Písma, týkajúce sa tejto dôležitej témy ospravedlnenia.

Tri slová „spravodlivosť z viery“ vyjadrujú najobdivuhodnejšiu udalosť v tomto hmotnom svete, ktorú ľudský rozum nemôže pochopiť. Vyjadrujú najlepší dar, ktorý Boh zo svojej nekonečnej hojnosti mohol ľuďom dať. Milióny ľudí v dávnych dobách študovali a vysvetľovali slávnú skutočnosť obsiahnutú v týchto troch slovách a tešili sa z nej, a iste aj dnes je to téma pre ľudí vrcholne zaujímavá a závažná.

Ak sa znova zamyslíme nad týmito výroky, zistíme, že Boží zákon vyžaduje spravodlivosť od všetkých, ktorí podliehajú jeho právomoci. Pre prestúpenie však nikto neobstojí pred zákonom ako spravodlivý. Čo má potom robiť hriešnik? Pre prestúpenie Božieho zákona je nespravodlivý. Zákon ho odsúdil. Ako odsúdený musí platiť za svoje prestúpenie. Musí zomrieť. Dlh žiada jeho život. Čo má robiť? Je nejaké východisko z tejto tmavej, beznádejnej situácie? Áno, je.

„Ale teraz sa bez zákona zjavila spravodlivosť Božia, ktorú dosvedčujú zákon i proroci a to spravodlivosť Božia z viery v Ježiša Krista všetkým veriacim“ (Rim 3,22).

Tu je zjavený spôsob zadost'učinenia skutkom zákona a zdôraznená je jediná cesta „z viery“. Prirodzenému a Duchom Svätým neosvietenému rozumu sa toto riešenie takého ťažkého problému zdá byť tajomstvom. Zákon žiada poslušnosť; požaduje spravodlivé skutky v činnom živote. Ako možno splniť také požiadavky vierou namiesto skutkového úsilia? Písmo jasne odpovedá: „*Ale ospravedlnení bývajú zdarma z Jeho milosti, skrze vykúpenie v Kristu Ježišovi, ktorého Boh dal ako zmierčiu obeť skrze vieru v Jeho krvi, aby dosvedčil svoju spravodlivosť prehliadnutím hriechov, páchaných predtým*“ (Rim 3,24.25).

Aké obdivuhodné riešenie strašného problému hriechu! Len náš všemohúci, vševedúci a zľutovný Otec chcel a mohol nájsť toto riešenie. Len inšpirované Slovo nám to môže zjaviť. O tomto spôsobe ospravedlnenia hriešnika hovorí len neklamné evanjelium Kristovo.

„*Vierou (hriešnik, ktorý tak ťažko urazil a potupil Boha) môže Mu priniesť Kristove zásluhy; On počíta zásluhy svojho Syna hriešnikovi. Kristova spravodlivosť je prijatá namiesto ľudskej zloby.*“ – RH, 4. novembra 1890.

Kristus prišiel na tento svet ako náš Vykupiteľ. Stal sa naším Zástupcom. Na našom mieste bojoval proti satanovi a hriechu. Všetmožne bol pokúšaný ako my, nikdy však nezhrčil. Miloval spravodlivosť a nenávidel nepravosť. Jeho život dokonalej poslušnosti učinil zadost' najvyšším požiadavkám zákona. Aký to div a zázrak, že Boh prijíma Kristovu spravodlivosť namiesto našej nedostatočnosti a nepravosti!

Týmto Božím činom „*Boh prijíma, odpúšťa, ospravedľňuje... a miluje ho (hriešnika) ako miluje svojho Syna.*“ – Tamže.

Nemusíme sa teda diviť, keď Pavel zvestoval celému svetu, že k horlivým skutkom ho nabádala Kristova láska a že si pokladal za veľkú prednosť a radosť hoc i všetko stratiť, len aby získal Krista a bol priodetý Jeho spravodlivosťou, ktorá je hriešnikovi pripočítaná vierou.

Tým je vysvetlené, **ako** viera nastupuje namiesto skutkov a je započítaná ako spravodlivosť. Táto prevzácná pravda by mala byť dokonale jasná každému veriacemu a stať sa jeho osobnou skúsenosťou. Mala by nám pomôcť k tomu, aby sme skoncovali so skutkárskeým úsilím a zápasením z vlastných síl a začali žiť pokojným, dôverčivým životom viery v zásluhy, poslušnosť a spravodlivosť Kristovu. To môžeme predložiť Bohu namiesto vlastných neúspechov. Radostne by sme mali prijať darované odpustenie a ospravedlnenie, cítiť pokoj a radosť, ktoré do nášho srdca môže priniesť táto obdivuhodná udalosť.

„*Ospravedlnení teda z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista*“ (Rim 5,1).

Mnohí nenašli túto cestu

Aké podivné a žalostné, že prirodzené, telesné srdce tak ťažko nachádza a prijíma túto jedinečnú, krásnu cestu spravodlivosti! Pavel bol veľmi zarmútený, že Izrael, jeho súkmeňovci podľa tela, nepostihli túto cestu. Napísal: „*Ale Izrael, ktorý sa snažil za zákonom spravodlivosti, nedospel k zákonu. Prečo? Preto, že nie z viery, ale akoby zo skutkov (chceli dosiahnuť spravodlivosť). Narazili na kameň úrazu*“ (Rim 9,31.32).

Naproti tomu „*pohania, ktorí sa nesnažili za spravodlivosťou, prijali spravodlivosť, a to spravodlivosť z viery*“ (Rim 9,30). V ďalšom apoštol poodhaľuje skutočné tajomstvo pádu Izraela: „*Keďže neznajú spravodlivosť Božiu a snažia sa uplatňovať svoju, nepoddali sa spravodlivosti Božej. Koniec zákona je totiž Kristus, aby sa spravodlivosti dostalo každému veriacemu*“ (Rim 10,3.4).

Svoj výklad tejto vznešenej témy končí týmito ubezpečujúcimi slovami: „*Ale čo hovorí Písmo? Blízko teba je slovo, v твоjich ústach a v tvojom srdci; to je to slovo viery, ktoré kážeme. Ak ústami vyznávaš Pána Ježiša a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený; lebo srdcom veríme na spravodlivosť a ústami vyznávame na spasenie*“ (Rim 10,8-10).

„Spravodlivosť z viery“ nie je nejaká **teória**. Ľudia o tom môžu mudrovať a pritom „neznat’ spravodlivosť Božiu a snažiť sa uplatňovať svoju“. „Spravodlivosť z viery“ je udalosť, **skúsenosť**. Je to podriadenie sa „spravodlivosti Božej“. Spočíva v zmene vzťahu k Bohu a jeho zákonu. Je to obnova, nový rod. Bez tejto zmeny nemôže mať hriešnik vôbec nádej, lebo zostáva odsúdený Božím nezmeniteľným a svätým zákonom; jeho strašný trest mu visí stále nad hlavou.

Teraz poznávame, ako veľmi je dôležité, aby sme z vlastnej zrejmej skúsenosti poznali, že sa táto životne dôležitá udalosť, nazývaná „ospravedlnením z viery“, Božou mocou odohrala i v našom srdci a živote. Len vtedy môžeme rozumne prosieť slovami modlitby nášho Pána a volať: „Otče náš, ktorý si v nebesiach! Posväť sa meno Tvoje!“

„Toto meno posväcujú nebeskí anjeli, obyvatelia nepadlých svetov. Keď sa modlíte posväť sa meno Tvoje, žiadate, aby bolo posväcované na tomto svete, posväcované vo Vás. Boh vás prijal pred ľuďmi i pred anjelmi ako svoje dieťa; modlite sa, aby ste ničím nezneuctievali sväté meno, ktorým ste povolaní. Boh vás posielal do sveta ako svojich zástupcov. Každým svojím činom zjavovať meno Božie. Táto prosba vás vyzýva k tomu, aby ste vlastnili Jeho charakter. Nemôžete posväcovať Jeho meno, nemôžete ho zjaviť svetu, kým životom a svojou povahou nezjavujete pravý život a charakter Boží. Môžete to urobiť len vtedy, ak prijmete milosť a spravodlivosť Kristovu.“ – Thoughts from the Mount of Blessing, str. 158.

2. Zvrhovane dôležité posolstvo

Cirkev adventistov s.d. dostala roku 1888 veľmi jasné prebudenecké posolstvo. Vtedy bolo nazvané „posolstvom o ospravedlnení z viery“. Tak posolstvo samotné, ako aj spôsob, akým bolo oznámené, hlboko a trvalo zapôsobilo na myseľ kazateľov a ľudu a ani časový odstup tento dojem neoslabil. Dodnes mnohí z tých, čo tam toto posolstvo počuli, hlboko sa oň zaujímajú a o ňom premýšľajú. tí všetci boli dlhé roky presvedčení a mali neochvejnú nádej, že toto posolstvo raz bude mať prednostné miesto v našom kázaní a vykoná obnovné dielo v cirkvi, ktoré – ako verili – prikázal konať Pán.

Medzi vplyvy, ktoré viedli k tomuto presvedčeniu, patrí božské svedectvo, týkajúce sa zvestovania posolstva o ospravedlnení z viery, ako bolo vyložené pri zasadnutí Generálnej konferencie v Minneapolise, Minnesota, roku 1888. Duch prorocký hneď od počiatku plne súhlasil s posolstvom a jeho zvestovaním v onej dobe. Čo najjasnejšie s celou určitosťou nám bolo povedané, že Pán povolal a viedol mužov, aby zvestovali toto jasné posolstvo o ospravedlnení z viery. O onej epochálnej konferencii a o ľuďoch, ktorí toto výrazné posolstvo priniesli, čítame:

„Pán vo svojej veľkej milosti poslal svojmu ľudu najvzácnejšiu zvesť... Toto posolstvo malo svetu odhaliť vyvýšeného Spasiteľa, obeť za hriechy celého sveta. Predstavovalo ospravedlnenie z viery v onú Záruku; vyzývalo ľud, aby prijal spravodlivosť Kristovu, ktorá sa prejavuje poslušnosťou všetkým Božím prikázaniam. Mnohí stratili Ježiša zo zreteľa. Bolo nutné, aby ich oči boli obrátené na Jeho božskú osobu, jeho zásluhy a Jeho nezmeniteľnú lásku k ľudstvu. Bola mu daná všetka moc, aby ľudí mohol hojne obdarovať, aby bezmocnému človeku mohol dať neoceniteľný dar svojej vlastnej spravodlivosti. To je ono posolstvo, ktoré Boh chcel dať svetu. Je to tretie² anjelské posolstvo, ktoré má byť hlasno zvestované a veľkou mierou ho má doprevádzať vyliatie Jeho Ducha.“ – Testimonies to Ministers, str. 91.92.

Každá veta tohto zrozumiteľného výroku si zaslúži sústredenú pozornosť. Preto ho stručne rozoberieme:

1. **Najvzácnejšia zvesť:** *„Pán vo svojej veľkej milosti poslal svojmu ľudu najvzácnejšiu zvesť.“*
2. **Predmet:** *„Toto posolstvo malo svetu odhaliť vyvýšeného Spasiteľa, obeť za hriechy celého sveta.“*
3. **Cieľ:**
 - a) *„predstavovalo ospravedlnenie z viery v onú Záruku“*,
 - b) *„vyzývalo ľud, aby prijal spravodlivosť Kristovu, ktorá sa prejavuje poslušnosťou všetkým Božím prikázaniam.“*

² Poznámka prekladateľa: Výraz „tretie anjelské posolstvo“ alebo „posolstvo tretieho anjela“ (angl. „the third angel’s message“) má tu, ako aj na iných miestach tejto knihy okrem poradového významu zrejme ešte význam súhrnnej trojitej anjelskej zvesti, teda adventistom s.d. bežne známeho „trojanjelského posolstva“ alebo „posolstva troch anjelov“ (angl. „three angel’s messages“). Nasvedčuje tomu i pripomienka A.G.Danielsa na str. 72. Na túto možnú a niekedy prehliadanú dvojznačnosť upozorňuje i citát z najnovšieho diela „Seventh-day Adventist Encyclopedia“ 1966 (heslo: Three Angel’s Messages), str. 1315: „Okrem svojho základného významu vrcholnej fáze dostalo tretie anjelské posolstvo v rozvoji adventného učenia ešte aj význam súhrnnej zvesti všetkých troch anjelov.“

4. Potreba:

- a) „Mnohí stratili Ježiša zo zreteľa.“
- b) „Bolo nutné, aby ich oči boli obrátené na Jeho božskú osobu, Jeho zásluhy a Jeho nezmeniteľnú lásku k ľudstvu.“

5. Možnosti:

- a) „Bola Mu daná všetka moc“,
- b) „aby ľudí mohol hojne obdarovať“,
- c) „aby bezmocnému človeku mohol dať neoceniteľný dar svojej vlastnej spravodlivosti“.

6. **Dosah:** „To je ono poslanstvo, ktoré Boh chcel dať svetu.“

7. **Čím je vlastne toto poslanstvo?** „Je to tretie anjelské poslanstvo, ktoré má byť hlasno zvestované a veľkou mierou ho má doprevádzať vyliatie Jeho Ducha.“

Ťažko pochopiť, ako mohlo dôjsť k nedorozumeniu alebo k neistote o nebeskom pôvode tohto poslanstva. Jasne sa tu hovorí, že toto poslanstvo poslal Pán a že viedol myseľ ľudí, ktorí ním boli hlboko ovplyvnení a ktorí ho zvestovali s toľkou opravdivosťou.

Dnes by sme si predstavovali, že postoj poslov v ďalších rokoch nemá nič spoločného s týmto určitým, často opakovaným výrokom že ich Pán viedol zvestovať Jeho ľudu onej zvláštnej doby túto základnú pravdu evanjelia.

Božím zámerom nebolo len predložiť toto poslanstvo o ospravedlnení z viery Jeho **cirkvi**; ono malo byť zvestované **svetu**. Nakoniec je označené za „*tretie anjelské poslanstvo, ktoré má byť hlasno zvestované a veľkou mierou ho má doprevádzať vyliatie Jeho Ducha*“. Je zrejmé, že naliehavosť tohto poslanstva nebola vymedzená na čas konferencie v Minneapolise, ale že jeho platnosť trvá do konca času; a v dôsledku toho má väčší význam pre cirkev v prítomnej dobe, než malo v roku 1888. Čím bližšie je veľký deň Hospodinov, tým potrebnejšie je dielo očisťovania duší, ktoré toto poslanstvo má vykonať. Isteže máme všetky dôvody, aby sme znovu a celým srdcom toto poslanstvo skúmali a zvestovali.

Božie poslanstvá a prozreteľnostné vedenie majú vždycky hlboký význam. Vždy sú nutným predpokladom splnenia zvláštneho diela, s ktorým súvisia. On im prikazuje, aby splnili Jeho zámy. Nemožno ich prehliadnúť. Nemôžu sklamať. Skôr či neskôr ich veriaci pochopia, prijmú a dajú im pravé miesto. Preto musíme očakávať, že poslanstvo o ospravedlnení z viery, ktoré cirkev celkom určite dostala roku 1888, dostane predné miesto v záverečnom období veľkého hnutia, ktorého sme súčasťou.

3. Prípravné posolstvá

V biblickom posolstve o tom, ako Boh jednal so svojím ľudom, nachádzame mnoho významného poučenia pre cirkev ostatkov. Dozvedáme sa, že Boh po celé stáročia mal len jeden nezmeniteľný, večný zámer, ktorý nepripúšťal zmenu. Vo všetkých kritických situáciách a okolnostiach mal bdely dohľad. Predvídal nebezpečenstvá číhajúce na ceste a svojmu ľudu posielal varovné a výstražné posolstvá. Keď ľud potreboval povzbudenie, oduševnenie a nový život, posielal mu poslov s patričnou zvesťou. Veľké exodické hnutie z Egypta do Kanaánu, dejiny Samuela a Izraela, Dávida a kráľovstva, ktoré bol povolaný zriadiť, praktické skúsenosti Jeremiášove v Judsku, pád a zajatie – to všetko sú príklady toho, čo sme povedali.

V záznamoch týchto veľkých kríz zisťujeme, že Božie posolstvá pre tento ľud mali dvojaký charakter: **predovšetkým** ukazovali na sklamania, ktorými bude ľud prechádzať a varovali ho pred vážnymi dôsledkami, ktoré iste prídu, ak sa nevrátia k Hospodinovi, **po druhé**: čo najjasnejšie ukazovali na to, čo práve potrebovali, že On im nielen všetko potrebné dá, ale že ich bude posilňovať a povzbudzovať, aby sa chopili ponúkanej pomoci, ak sa len pre ňu celým srdcom rozhodnú. Z Božej strany nemalo chýbať nič, aby mohli prekonať všetky sklamania a nebezpečenstvá, ktoré pripravil satan na záhubu ľudu a diela.

Situácia a skúsenosti súvisiace s príchodom posolstva o ospravedlnení z viery roku 1888 sú veľmi podobné skúsenostiam Božieho ľudu dávnych dôb. Bude dobre, ak venujeme najväčšiu pozornosť posolstvám prorockého Ducha pred konferenciou v Minneapolise roku 1888.

Posolstvo roku 1887

Svedectvá Ducha prorockého už roku 1887 varovali pred nebezpečenstvom. Opätovne upozorňovali na zvláštne dielo, istý sebaklam, do ktorého cirkev upadla. Týmto sebaklamom bol nebezpečný úpadok do formalizmu, zachovávanie vonkajších obradov, ceremónií, vieroučnej pohotovosti a zabehnutej aktivity namiesto skúsenosti srdca, ktorá vzniká jedine v obecenstve s Ježišom Kristom, naším Pánom. Posolstvá uverejnené v *Review and Herald* upozorňovali kazateľov a ľud na toto nebezpečenstvo po celý rok. Aby závažnosť situácie onej doby lepšie vynikla a aby sme lepšie pochopili varovné posolstvo, uvedieme niekoľko odstavcov s dátumom uverejnenia:

1. *„Je možné byť formálnym, čiastočne veriacim a predsa byť ľahkovážnym a stratiť večný život. Je možné dodržiavať niektoré biblické rady a byť pokladaný za kresťana, a predsa zahynúť pre nedostatok podstatne dôležitých vlastností, ktoré vytvárajú kresťanský charakter.“* – RH, 11. január 1887.
2. O dva týždne neskôr v ďalšom posolstve čítame:
„Zachovávanie vonkajších foriem nikdy neuspokojí onú veľkú potrebu ľudskej duše. K príprave na súd postačí človeku len samo vyznávanie Krista.“ – RH, 25. január 1887.
3. O tri týždne po tomto posolstve sme jasne čítali:
„V cirkvi je príliš mnoho formalizmu. Duše hynú pre nedostatok svetla a poznania. mali by sme byť takí spojení so Zdrojom svetla, že ho budeme šíriť vo svete... Tí, čo vyznávajú, že sú vedení Božím slovom, môžu poznať dôvody svojej viery, a predsa môžu byť podobní

okázalému figovníku, ktorý mal bohaté lístie, keď ho však Majster prehliadol, nenašiel žiadne ovocie.“ – RH, 15. február 1887.

4. O dva týždne neskôr prišlo ďalšie podobné dôležité posolstvo:

„Pán Ježiš na Olivovom vrchu jasne povedal: ‚Pretože nepravosť vyvrcholí, ochladne láska mnohých.‘ Hovorí o triede, ktorá opustila svoj duchovný stav. Kiež podobné tvrdenia mocne zasiahnu do našich srdc... Formálny výkon náboženských úkonov existuje; kde je však Ježišova láska? Duchovný život hasne... Pochopíme zámer Božieho Ducha? Nechceme sa skôr pridržať praktickej zbožnosti a oveľa menej mechanickej činnosti?“ – Písané 1. marca 1887. Vytlačené v 5. zv. Testimonies, str. 538,539.

Po celý rok opätovne prichádzali posolstvá upozorňujúce nás na prenikanie formalizmu do cirkvi; o tom, že sa príliš spoliehame na formy, obrady, teórie a bezmyšlienkovité úkony. Tieto posolstvá boli pravdivé a mali nami do základu otriast'. Formalizmus je však najzvodnejšie a najzákernejšie zlo. Je to skrytá nepostihnuteľná skala, na ktorej cirkev v priebehu stáročí tak často skoro stroskotala. Pavel nás varuje, že „forma pobožnosti“ bez moci bude jedným z nebezpečenstiev posledných dní, a napomína nás, aby sme sa úplne vzdali tohto nebezpečného sebaklamu. Boh vždy znova a rôznymi spôsobmi varoval cirkev, aby sa stránila formalizmu.

Práve pred oným nebezpečným klamom Duch prorocký roku 1887 opätovne varoval a pred jeho neblahými dôsledkami nás malo posolstvo o ospravedlnení z viery ochrániť.

Toto hnutie pochádza od Boha. Určené je na to, aby slávne zvíťazilo. Má nebeský pôvod. Jeho odvetvia sú prorockým zobrazením kolesá, všetky múdro zostavené; avšak len Duch poháňa a určuje ich rýchlosť. Tieto kolesá predstavujú mužov a ženy. Boh krstí jednotlivcov a nie celé hnutia; a keď ľudia prijímajú moc Ducha do svojho života, potom celé spoločenstvo rýchlo napreduje a koná svoje určené dielo. To si musíme jednotlivo uvedomiť skôr, než si to uvedomíme kolektívne. Ako naliehavo teda potrebujeme Božie vedenie!

Avšak nielenže prišlo varovanie proti rôznym teóriám, formám, úkonom a organizačnej aktivite. S varovaním prišlo priame, mocné a jasné posolstvo práve o tom, čo treba urobiť, aby sme boli zachránení pred situáciou, do ktorej sme upadli. Pre jeho rozsah nebudeme uvádzať toto posolstvo celé. Avšak niekoľko odstavcov nám pomôže postihnúť jeho krajinú závažnosť, ako aj nádej, ktorú dáva cirkvi, ak bude dbať na toto napomenutie:

Najväčšia a najnaliehavejšia potreba

„Oživenie pravej zbožnosti medzi nami je najväčšou a najnaliehavejšou zoo všetkých našich potrieb. Hľadať ju by malo byť našou prvou úlohou. Musíme vynaložiť vážne úsilie, aby sme prijali Pánovo požehnanie nie preto, že Boh nie je ochotný nám svoje požehnanie dať ale preto, že nie sme pripravení prijať ho... V cirkvi sú neobrátení ľudia, ktorí nechcú opravdivo, vytrvalo modlitebne bdiť. Musíme pracovať jednotlivo. Musíme sa viac modliť a menej hovoriť. Prevláda nepravosť a Boží ľud musí byť poučený, aby sa neuspokojil len s formou zbožnosti bez Ducha a moci...“

Oveľa viac sa musíme obávať nepriateľov vnútorných než vonkajších. Prekážky rozmachu a úspechu sú oveľa väčšie v cirkvi samej než vo svete...“

Satan sa ničoho tak nebojí ako toho, že Boží ľud si vyjasní cestu a odstráni prekážky, takže Pán bude môcť vyliat svojho Ducha na umierajúcu cirkev a nekajúce zhromaždenie. Keby to záviselo od satana, potom by do konca času nedošlo k prebudeniu, či veľkému alebo malému. Poznáme jeho plány. Môžeme mu však odporovať. Požehnanie príde, ak Božiemu

Duchu pripravíme cestu. Satan už nemôže zastaviť príliv požehnaní pre Boží ľud zrovna tak, ako nemôže zatvoriť nebesá a zadržať dážď. Bezbožní ľudia a diabli nemôžu prekážať Božiemu dielu ani vylúčiť Božiu prítomnosť zo zhromaždenia Jeho ľudu, ak tento bude pokorne a kajúcne vyznávať a ak sa odvráti od svojich hriechov a vierou sa bude opierať o Jeho zaslúbenie. Každé pokušenie, každý škodlivý vplyv, či už otvorený alebo tajný, môže byť úspešne odrazený „nie silou, ani mocou, ale mojím Duchom“, hovorí Hospodin zástupov.

Aký je stav v tejto vážnej a slávnej dobe? Ó, aká pýcha prevláda v cirkvi, aké pokrytectvo, aký sebaklam, aká láska k móde, ľahkovážnosti a neviazanosti, aká túžba po prvenstve! Všetky tieto hriechy zatemnili myseľ, takže večné veci sa stratili zo zreteľa.“ – RH, 22. marec 1887.

Aké slávne posolstvo a predsa toľko v ňom nežnej pomoci! Aká nádej pre cirkev, ak bude chcieť oň dbať! Aké smutné, že toto mocné posolstvo zostalo vo zväzkoch *Review* tak dlho zabudnuté! Či nie je na čase, aby sme naň jasne a mocne upozornili cirkev, ako keď Ezdráš priniesol zabudnutú knihu Mojžišovho zákona a čítal Izraelovi v nej obsiahnuté napomenutia?

Použitie lieku

Pred koncom roku sme dostali posolstvo, jasne upozorňujúce na jediný liek, aby mohlo byť odstránené také vážne a po celý rok opätovne nám vytykané zlo. Dozvedeli sme sa, že týmto liekom je spojenie s Ježišom Kristom, naším Pánom.

Je veľký rozdiel medzi zdanlivým spojením a skutočným obecnstvom s Kristom skrze vieru. Náboženské vyznanie uvádza ľudí do cirkvi, avšak to nie je dôkazom, že majú živé spojenie so živým Kmeňom... Ak vznikne toto intímne spojenie a obecnstvo, budú naše hriechy vložené na Krista a Jeho spravodlivosť nám bude pripočítaná. On bol za nás učený hriechom, aby sme my mohli byť učený spravodlivosťou Božou v Ňom...

Moc zla je taká votkaná v ľudskej prirodzenosti, že žiadny človek nemôže zvíťaziť, ak nie je spojený s Kristom. Z tohto spojenia prijímame mravnú a duchovnú silu. Ak máme Kristovho Ducha, budeme prinášať ovocie spravodlivosti...

Spojenie s Kristom živou vierou je trvalé; každé iné spojenie musí zahnúť. Kristus si prvý vyvolil nás, zaplatil nekonečnú cenu za naše vykúpenie; a pravý veriaci si volí Krista ako prvého a posledného zo všetkého. Avšak toto spojenie nás niečo stojí. Je to vzťah naprostej závislosti, a pyšný človek sa k nemu musí odhodlať. Všetci, čo túžia po tomto spojení, musia si uvedomiť potrebu zmierenia skrze Kristovu krv. Musia prežiť zmenu srdca. Svoju vlastnú vôľu musia podriadiť Božej vôli. Nastane boj s vonkajšími a vnútornými prekážkami. Bolestne sa s niečím musia rozlúčiť a usilovať o nové spojenie. Pýcha, sebecko, márnivosť, svetáctvo – hriech v každej podobe treba premôcť, ak chceme vstúpiť do úzkeho obecnstva s Kristom. Dôvod, prečo sa kresťanský život mnohým ľuďom zdá taký ťažký, prečo sú takí nestáli a nevytrvalí, spočíva v tom, že o spojenie s Kristom sa usilujú z vlastných síl, skôr než sa vzdali svojich obľúbených modiel.“ – RH, 13. december 1887.

Toto posolstvo nás uvádza priamo do stredu evanjelia – do spojenia s Kristom. Bez tohto spojenia žiadny človek nemôže premôcť hriech. Ak sme spojený s Kristom, naše hriechy prechádzajú na Neho a Jeho spravodlivosť je nám pripočítaná. Toto je **skutočnosť**, nie forma ani obrad. Nie je to cirkevná príslušnosť ani súhlas rozumu s teóriou a vieroukou. Spojenie s Kristom je postačujúca skutočnosť pre celý kresťanský život. V tom spočíva naša istota. To sme potrebovali v roku 1887 a Pán nám poslal posolstvo o ospravedlnení z viery, aby nás uviedol do tejto skutočnosti.

Posolstvo z roku 1888

Pri prechode do roku 1888 určité ozdravné posolstvo, ktoré sa začalo roku 1887, pokračovalo, zjasňovalo sa a mohutnelo, ako na to ešte poukážeme. Pravá a jediná cesta, vedúca k úprimnosti, skutočnosti a víťazstvu je jasne zjavená. spočíva v obecenstve s naším zmŕtvychvstalým Pánom. Povšimnite si tieto výrazné slová:

Jediná pravá cesta

„Bez Ježišovej prítomnosti v srdci je náboženská služba len mŕtvym, studeným formalizmom. Úpenlivá túžba po obecenstve s Bohom čoskoro prestáva, ak zarmucujeme Božieho Ducha; ak je však v nás Kristus, tá nádej slávy, ustavične sme usmerňovaní k tomu, aby sme zmýšľali a všetko konali na Božiu slávu.“ – RH, 17 apríl 1888.

„Mali by sme študovať život nášho Vykupiteľa, lebo On je jediným dokonalým príkladom ľudí. Mali by sme premýšľať o nekonečnej obeti na Golgote a vidieť vrcholnú hriešnosť hriechu a spravodlivosti zo zákona. Sústredené premýšľanie o vykúpení vás posilní a zušľachtí. Vaše chápanie Božej vôle bude prehĺbené a celým plánom spasenia jasne utvrdené vo vašej mysli, budete porozumivejšie plniť Božie poslanie. Sami dôkladne presvedčení budete môcť svedčiť ľuďom o nezmeniteľnej povahe zákona, zjaveného Kristovou smrťou na kríži, o zákernosti hriechu a o Božej spravodlivosti pri ospravedlňovaní veriaceho v Krista, pod podmienkou budúcej poslušnosti zákonom Jeho vlády v nebesiach i na zemi.“ – RH, 24. apríl 1888.

Ak s celou opravdivosťou premýšľame o svojom Vykupiteľovi, o Jeho zmierčej obeti za nás, o zákernosti hriechu, ako aj vierou prijatej Kristovej spravodlivosti, a ak plne prijímame odpustenie, ospravedlnenie, pokoj, radosť a víťazstvo.

Pozoruhodné posolstvo

Keď sme boli upozornení na jedinú pravú cestu, Pán poslal výstražné posolstvo, aby svoj ľud varoval pred nebezpečenstvom a okamžite ho uviedol na bezpečnú cestu:

„Každý člen našej cirkvi by sa mal zamyslieť nad závažnou otázkou: Ako stojíme pred Bohom ako vyznávajúci nasledovníci Ježiša Krista? Sme jasným a určitým svetlom svetu? Zachovali sme, ako ľud posvätený Bohu, svoje spojenie so Zdrojom všetkého svetla? Nie sú v dnešných kresťanských zboroch až žalostne zrejmé príznaky úpadku a uchýlenia? Duchovná smrť zastihla tých, čo mali prejavovať život a horlivosť, čistotu a posvätenie najväčším odovzdaním sa dielu pravdy. Skutočný stav vyznávajúceho ľudu Božieho hovorí výraznejšie než jeho vyznanie a prezrádza, že určitá moc pretrhla lano, ktoré ho púvalo k Večnej Skale, takže je zahnaný na šíre more bez mapy a bez kompasu.“ – RH, 24. júl 1888.

Čítali sme tu, že určitá moc pretrhla lano, ktoré púvalo cirkev k Večnej Skale a jej členovia boli zahnaní na šíre more bez mapy a bez kompasu. Môže byť ešte strašnejšia situácia? Čo by nám ešte presvedčivejšie mohlo ukázať potrebu vrátiť sa celým srdcom k Tomu, ktorý nás jedine môže zachrániť?

Späť do bezpečného prístavu

Potom prišlo posolstvo práve o tom, čo je potrebné, aby lano, ktoré pretrhol nepriateľ, bolo spojené a aby sme sa vrátili do bezpečného prístavu. Čítajme ho pozorne:

„Nestačí len poznať dôvody pravdy. K ľuďom musíte pristupovať zjednotení s Ježišom. Celkom úspešne budete pracovať, ak bude Ježiš prebývať vo vás, lebo On povedal: ‚Bezo mňa nič nemôžete urobiť.‘ Ježiš stojí a klope, klope na dvere vašich sŕdc, a predsa niektorí stále vravia: ‚Nemôžem Ho nájsť.‘ Prečo nie? On hovorí: ‚Stojím a klopem.‘ Prečo neotvoríte dvere a nepoviete: ‚Vojdi, drahý Pane.‘ Veľmi sa teším z týchto jednoduchých smerníc ako nájsť Ježiša. Nebyť ich, nevedela by som, ako nájsť Toho, po ktorého prítomnosti tak túžim. Otvorte dvere teraz a vyžeňte kupcov a predavačov a pozvite Pána. Povedzte Mu: ‚Chcem Ťa milovať celým srdcom. Chcem žiť spravodlivo. Chcem poslúchať Boží zákon.‘ Potom pocítite tichú Ježišovu prítomnosť.“ – RH, 28. august 1888

Vyvrcholenie prípravného posolstva

Len niekoľko týždňov pred zasadnutím Generálnej konferencie v Minneapolise poslal Pán toto posolstvo ako dojemné vyvrcholenie všetkého napomínania, ktoré prichádzalo o tejto jedinej téme mesiac čo mesiac, skoro dva roky.

„Aké je dielo kazateľa evanjelia? Správne rozdeľovať slovo pravdy; nevymýšľať nové evanjelium, ale správne ho rozdeľovať, keď nám bolo zverené. Nemôžu sa spoliehať na staré kázne a prednášať ich v zboroch, pretože tie vyvetrané preslovy nemožno prispôbiť príležitostiam a potrebám ľudu. Niečo sme žalostne zanedbali a práve to by sme mali zvýrazniť. Jadrom nášho posolstva by malo byť dielo a život Ježiša Krista. Mali by sme hovoriť o Kristovom ponížení, sebazapieraní, tichosti a Jeho láske, aby pyšné a sebecké srdcia videli rozdiel medzi sebou a svojím Vzorom a aby boli pokorené. Ukážte svojim poslucháčom, ako sa Ježiš ponížil pre záchranu padlého človeka. Ukážte im, že Ten, ktorý bol ich Zárukou, musel vziať ľudskú prirodzenosť a niesť ju tmou a hrôzou súdu svojho Otca pre ľudské prestúpenie Jeho zákona, lebo Spasiteľ sa stal človekom.

Popíšte, ak to ľudský jazyk môže vystihnúť, pokorenie Syna Božieho a nemyslite si, že ste dosiahli vrchol, keď ste videli ako trón svetla a slávy, ktorý mal u Otca, vymenil za človečenstvo. Z neba prišiel na zem a za svojho pozemského pobytu niesol Boží súd, ako zostupná obeť za padlé ľudstvo. Nemusel to robiť. Sám sa rozhodol niesť Boží hnev, ktorým človek musel prechádzať pre neposlušnosť Božiemu zákonu. Rozhodol sa vytrpieť Boží hnev, krutý výsmech, potupu, bičovanie a ukrižovanie. ‚Podobný sa stal ľuďom a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži‘ (Fil 2,8). Avšak spôsob Jeho smrti udivil celý vesmír, pretože bol poslušný až do ‚smrti na kríži‘. Kristus nebol necitlivý k potupe a neláskavosti. Všetko to čo najmučivejšie pociťoval. Bolesť bola o to prenikavejšia než naše utrpenie, o čo bola Jeho prirodzenosť vznešenejšia a svätejšia, než je hriešna prirodzenosť ľudská, pre ktorú trpel. Bol majestátom nebies, bol rovný Otcovi. Bol veliteľom anjelských zástupov, a predsa zomrel za človeka smrťou vrcholne potupnou a hanebnou. Ó, kiež by si to pyšné ľudské srdcia uvedomili! Kiež by postihli význam vykúpenia a usilovali sa o Ježišovu pokoru a tichosť.“ – RH, 11. september 1888

Toto naučenie je adresované priamo kazateľom, učiteľom Božieho ľudu:

1. majú správne rozdeľovať slovo pravdy;
2. nemajú vymýšľať nové evanjelium, ale správne vykladať to, ktoré im bolo zverené;
3. mali by skoncovať so svojimi „starými kázňami“, pretože tieto „vyvetrané preslovy“ nemôžu byť potrebným pokrmom pre ľud;
4. s väčším záujmom by sa mali venovať tomu, čo žalostne zanedbali;
5. jadrom ich posolstva by malo byť dielo a život Ježiša Krista.

Záverečný odstavec nám podáva výstižný prehľad Kristovho života a diela.

Spätňý pohľad

Z odstupu času sa nám zdá, že toto priame, prenikavé a závažné posolstvo malo čo najhlbšie zasiahnuť myseľ všetkých kazateľov. Zdalo by sa, že boli pripravení pozorne mu načúvať a piť z prameňa tohto časového, povzbudivého posolstva o oživení, reformácii a uzdravení, ktoré im Pánom povolaná služobnica jasne a s úprimnou opravdivosťou zvestovala. Zvedené a hriešne srdcia mali prijať Kristovu dokonalú spravodlivosť, pretože to bol veľmi potrebný liek od Pána. Kto môže povedať, č by sa bolo v cirkvi a s Božím dielom stalo, keby všetci prítomní boli vtedy plne a celým srdcom prijali zvesť o ospravedlnení z viery? A kto môže zmerať stratu spôsobenú tým, že mnohí toto posolstvo neprijali? Len večnosť nám to môže zjaviť.

4. Posolstvo pri zasadaní Generálnej konferencie v Minneapolise

Posolstvo o ospravedlnení z viery prišlo jasne a úplne hneď na začiatku zasadania Generálnej konferencie v Minneapolise, štát Minnesota, v novembri 1888. Stalo sa hlavným predmetom študijných chvíľ konferencie. Dnes by sa skoro zdalo, že všetko bolo možné predvídať a bolo dohodnuté, že pri zasadnutí dôjde k dôkladnej diskusii. A tak sa to tiež aj stalo.

Posolstvo neprijali všetci účastníci konferencie rovnako. Vlastne sa pri ňom medzi vedúcimi predstaviteľmi objavili vážne názorové rozdiely. Môžeme ich rozdeliť takto:

Prvá skupina. Do nej patria tí, ktorí v posolstve videli veľké svetlo, ktoré radostne prijali, a ktorí mu uverili ako najpodstatnejšej fáze evanjelia a uvedomovali si, že by pri všetkom úsilí o záchranu stratených malo byť viac zdôraznené. Toto posolstvo sa im zdalo skutočným tajomstvom víťazného života v zápase s hriechom a boli presvedčení, že táto slávna pravda o ospravedlnení z viery v Syna Božieho je najnaliehavejšou potrebou cirkvi ostatkov pripravujúcej sa na premenenie pri druhom advente.

Druhá skupina. Niektorí však nemali istotu o tomto „novom učení“, ako ho nazývali. Nemohli mu porozumieť a nedospeli k žiadnemu záveru. Preto sa dostávali do neistoty a zmätku. Pri zasadnutí toto posolstvo neprijímali, ale tiež nezavrhovali.

Tretia skupina. Boli v nej rozhodní odporcovia zvestovania tohto posolstva. Tvrdili, že pravdu o ospravedlnení z viery prijal náš ľud hneď na začiatku a teoreticky to tak aj bolo. Preto nevideli dôvod, aby ho tak zdôrazňovali, ako to robili jeho obhajcovia. Okrem toho sa obávali, že dôraz na ospravedlnenie z viery zatieni to posolstvo, ktoré boli v popredí hneď od začiatku našich cirkevných dejín; a pretože hľadeli na zvestovanie týchto zvláštnych bodov ako na tajomstvo mimoriadnej moci a rozmachu nášho hnutia, báli sa, že ak toto učenie bude zatienené akýmkoľvek iným posolstvom, naše dielo stratí svoj odlišný charakter a moc. Pre tieto obavy cítili povinnosť strážiť dielo a ľud rozhodnou opozíciou.

Táto názorová nejednota medzi vedúcimi viedla k vážnym dôsledkom. Vznikli spory a do istej miery došlo i k veľmi nešťastnému odcudzeniu. Avšak v ďalších rokoch sa pevne rozvíjala túžba i nádej – áno, viera – že raz posolstvo o ospravedlnení z viery plne zažiarí v celej svojej hodnote, sláve a moci a bude plne uznané. Strácalo sa nepochopenie a opozícia. Mnohí sú dnes hlboko presvedčení, že toto posolstvo o ospravedlnení z viery by sa malo študovať, zvestovať a zdôrazňovať v plnom rozsahu, aký si vyžaduje jeho dôležitosť.

hhh

O prednesení posolstva o ospravedlnení z viery a diskusii o ňom pri minneapolskej konferencii nebola vôbec uverejnená úplná správa. Účastníci predniesli svoje ústne prejavy. Avšak v ďalších spisoch Ducha prorockého nachádzame informáciu o udalostiach súvisiacich s oznámením tohto posolstva a jeho priatím i zavrnutím, a je veľmi nutné oboznámiť sa s touto inšpirovanou informáciou, aby sme lepšie rozumeli našej dnešnej situácii. Oveľa príjemnejšie by bolo vylúčiť niektoré výroky z Ducha prorockého, týkajúce sa postoja niektorých vedúcich voči tomuto posolstvu a jeho poslom. Nemôžeme to však urobiť, ak nechceme podať len čiastočný obraz situácie, aká sa vyvinula pri tejto konferencii, a ak nechceme túto otázku nechať viac-menej zahalenú.

Pôvod tohto posolstva

Pre zmätok vyvolaný opozíciou proti posolstvu o spravodlivosti a ospravedlnení z viery bolo nutné mať dôkaz, že posolstvo prišlo od Boha. Nasledujúce výroky by mali odstrániť všetky otázky a pochybnosti o prameni posolstva predneseného na konferencii v Minneapolise.

„Prítomné posolstvo – ospravedlnenie z viery – je posolstvo od Boha; nesie Božiu pečať, pretože jeho ovocie slúži k svätosti.“ – RH, 3. september 1889

„Boží ľud dostal posolstvo s nebeským potvrdením; svedčilo o sláve, majestáte a spravodlivosti Krista, plného lásky a pravdy. Plnosť Božstva v Ježišovi Kristovi sa zjavila v celej kráse a láske pre potešenie srdca, nezaťažených predsudkami. Vieme, že medzi nami pôsobil Boh. Pozorovali sme, ako sa duše obracali od hriechu k spravodlivosti; videli sme vieru prebudenú v srdciach kajúcich jednotlivcov.“ – RH, 27. máj 1890.

Rôzne prijatie

Ako sme už predtým uviedli, niektorí účastníci konferencie v Minneapolise prijali posolstvo o ospravedlnení z viery s veľkým uspokojením. Bolo im posolstvom života. Pomáhalo im novým spôsobom vidieť Krista a novo doceniť Jeho veľkú obeť na kríži. Ich srdcu prinieslo pokoj, radosť a nádej. Poznali v ňom to, čo Boží ľud nutne potrebuje na prípravu na stretnutie s Pánom.

Títo jednotlivci sa vrátili do svojich zborov s novým pomazaním zvestovať evanjelium záchrany od hriechu a aby pomáhali svojim bratom a sestrám vierou prijať Kristovu spravodlivosť, zjavenú v evanjeliu. E. G. Whiteová sa sama činne zúčastnila s celou vážnosťou na tomto diele a v časopise *Review* uviedla niekoľko svojich skúseností. Citujeme:

„Celým srdcom ďakujem Pánovi, že máme prevzácne svetlo pre náš ľud, a tešíme sa, že máme posolstvo pre tento čas, prítomnú pravdu. Radostná zvesť, že Kristus je našou spravodlivosťou, priniesla úľavu premnohým dušiam a Boh vraví svojmu ľudu: Choďte vpred! Posolstvo laodicejskému zboru sa vzťahuje na nás. Ako jasne je vystihnuté postavenie tých, čo si myslia, že majú skvelú pravdu, sú pyšní na svoje poznanie Božieho slova, kým jeho posväcujúcu moc vo svojom živote nepoznali. Ich srdce nehorí Božou láskou. Je to však ten istý zápal lásky, ktorý pomáha Božiemu ľudu, aby bol svetlom svetu...“

V každom zhromaždení od onoho zasadnutia Generálnej konferencie duše dychtivo prijímali toto prevzácne posolstvo o Kristovej spravodlivosti. Ďakujeme Bohu, že sú tu tí, čo si uvedomujú, že potrebujú niečo, čo nemajú – zlato viery a lásky, biele rúcho Kristovej spravodlivosti, očnú masť duchovného postrehu. Ak máte tieto dary, chrám duše sa nebude podobať na znesvätený stánok. Bratia a sestry, vyzývam vás v mene Ježiša Krista Nazaretského, aby ste pracovali tam, kde pracuje Boh. Dnes je čas milostivých príležitostí a predností.“ – RH, 23. júl 1889.

O osem mesiacov neskôr napísala:

„Cestovala som z miesta na miesto, navštevovala som zhromaždenia, kde sa zvestovalo posolstvo o Kristovej spravodlivosti. Pokladala som si za česť stáť pri svojich bratoch a vydávať svedectvo o posolstve pre tento čas. Pozorovala som, že toto posolstvo sprevádzala Božia moc, kdekoľvek sa zvestovalo.“ – RH, 18. marec 1890.

Po zhromaždení v South Lancaster napísala:

„Nikdy som nebola svedkom takého dôkladného oživenia, a to bez akejkoľvek nepatričnej vzrušenosti. Nikoho nebolo treba ponúkať ani vyzývať. Nepozývali sme ľudí, aby

šli dopredu; všetci si však hlboko uvedomovali, že Kristus neprišiel volať spravodlivých, ale hriešnych ku pokániu. Boli ochotní úprimne vyznať svoje hriechy a Bohu priniesť ovocie pokánia a nápravy, ako im len bolo možné. Zdalo sa, že sme v nebeskom ovzduší. Anjeli boli okolo nás. V piatok večer sa začalo zhromaždenie o piatej a skončilo sa o deviatej hodine... Mnohí svedčili, že počuli také hlboké pravdy, že vo svetle zákona boli presvedčení o svojej hriešnosti. Predtým dôverovali vo svoju vlastnú spravodlivosť. Teraz ju videli ako ohyznú rúchu v porovnaní s Kristovou spravodlivosťou, ktorú jedine prijíma Boh. Hoci neboli otvorenými priestupníkmi, poznali porušenosť a nízkosť svojho srdca. Mali iných bohov namiesto svojho nebeského Otca. Zápasili o to, aby sa nedopúšťali hriechu, pritom sa však spoliehali na vlastnú silu. K Ježišovi sme prísť takí, akí sme. Máme Mu vyznať svoje hriechy a odovzdať bezmocnú dušu svojmu súciteľnému Vykupiteľovi. To láme pýchu srdca a križuje vlastné ja.“ – RH, 5. marec 1889.

Aké mocné oživenie pravej zbožnosti, akú obnovu duchovného života, aké očistenie od hriechu, aký krst Duchom a aký prejav božskej moci pre dokončenie diela v našom vlastnom živote a svete mohol dostať Boží ľud, keby všetci naši kazatelia boli odišli z konferencie tak, ako to urobila táto verná, poslušná služobnica Pánova!

Opozícia

Aké žalostné však, že toto poslanstvo o spravodlivosti v Kristovi sa muselo hneď na začiatku stretnúť s opozíciou zo strany opravdivých, dobre zmysľajúcich ľudí v Božom diele! Toto poslanstvo nebolo prijaté. Nebolo zvestované a nebolo tak ochotne šírené ako malo byť, aby cirkvi prinieslo svoje bezmedzné požehnanie. Závažnosť a nebezpečenstvo tohto druhu vycitujeme z napomenutia. Tieto varovné a káravé slová si zasluhujú pozorné uváženie:

„Boh prebudil mužov pre potreby tejto doby, ktorí budú volať a nezadržať, ktorí povýšia svoj hlas ako trúba a oznámia môjmu ľudu ich prestúpenie a domu Jákobovmu ich hriechy. Nesnažia sa kázať len zákon, ale zvestovať pravdu pre tento čas: Pán, spravodlivosť naša...“

Sú tu však tí, čo nevidia potrebu zvláštneho úsilia v prítomnej dobe. Kým Boh prebúda svoj ľud, oni sa snažia odvrátiť toto varovné, káravé a príhovorné poslanstvo. Svojím vplyvom tlmia strach ľudu a bránia mu uvedomiť si vážnosť prítomnosti. Tí, čo to robia, vydávajú neistý zvuk. Mali by sa zobudiť a porozumieť situácii; zviadol ich však nepriateľ.“ – RH, 13. august 1889.

Všimnime si ďalšie závažné súvislosti:

„Stretneme sa s tými, čo povedia: ‚Ste príliš nadšení touto zvesťou. Všetko beriete príliš vážne. Nemali by ste tak príliš lipnúť na spravodlivosti Kristovej a robiť okolo toho toľko hluku. Mali by ste zvestovať zákon.‘ Ako ľud sme zákon zvestovali, nakoniec sme vyschli ako pohorie Gilboe, ktoré nezvlažovala ani rosa, ani dážď. Musíme zvestovať Krista v zákone, potom bude naše poslanstvo posilňujúcim a výživným pokrmom pre hladné stádo Božie. Ani najmenej sa nesmieme spoliehať na svoju vlastnú záslužnosť, ale na zásluhy Ježiša Nazaretského.“ – RH, 11. marec 1890

Všimnime si tiež vážne napomenutia z ďalších výrokov:

„Niektorí z našich bratov neprijímajú toto Božie poslanstvo. Obávajú sa, aby nikto z našich kazateľov neopúšťal svoj obvyklý spôsob kázania evanjelia a neprestal zvestovať staré, osvedčené náuky. Pýtame sa: Či nie je čas, aby Boží ľud dostal nové svetlo, ktoré by ho prebudilo k väčšej opravdivosti a horlivosti? Veľmi dôležité a vzácne zasľúbenia, dané nám v Písme svätom, sa väčšinou stratili práve tak, ako to chcel nepriateľ každej spravodlivosti.“

Vrhol svoj tmavý tieň medzi nás a Boha, aby sme nevideli pravý Boží charakter.“ - RH, 1. apríl 1890.

„Boh poslal svojmu ľudu svedectvá pravdy a spravodlivosti a vyzýva ho, aby vyvýšil Ježiša a zvelebil Jeho spravodlivosť. Tí, ktorých Boh poslal s poslanstvom, sú len ľudia, aké je však poslanstvo, ktoré prinášajú? Chcete sa snád' odvrátiť o týchto varovných slov alebo ich zľahčiť, pretože sa Boh neradí s vami o tom, čo sa má uprednostniť? Boh povoláva mužov, ktorí budú hovoriť, hlasno volať a nezadržiavať. Boh povolal svojich služobníkov k svojmu dielu pre tento čas. Niektorí sa odvrátili od tohto poslanstva o Kristovej spravodlivosti, aby týchto mužov kritizovali.“ – RH, 27. december 1890.

„Pán poslal poslanstvo, aby prebudil svoj ľud k pokániu a prvým skutkom,; ako však bolo Jeho poslanstvo prijaté? Aj keď ho niektorí prijali ,iní ho potupili, pohanili poslanstvo i poslov. Duchovnosť vymrela, pokora a detinská prostota opadla, namiesto lásky a zbožnosti nastúpilo zabehnuté formálne vyznanie. Má tento žalostný stav pokračovať ďalej? Má lampa Božej lásky v tme vyhasnúť?“ – RH, zvláštne číslo, 23. december 1890.

Aby nám neunikla naliehavosť tohto závažného poslanstva, zopakujme si jeho hlavné body:

1. Boh prebudil mužov pre potreby tejto doby.
2. Niektorí sa snažili odvrátiť toto poslanstvo a zabrániť prebudeniu medzi ľuďom.
3. Takých ľudí zvedol nepriateľ a podobali sa trúbe vydávajúcej „neistý zvuk“.
4. Títo ľudia zdôrazňovali kázanie zákona – nie Kristovej spravodlivosti.
5. Sme napomenutí, aby sme **zvestovali Krista v zákone**.
6. Niektorí sa obávali, že kazatelia prestanú kázať staré osvedčené nauky.
7. Boh povolal ľudí, aby zvestovali poslanstvo o ospravedlnení z viery.
8. Výzva: „Chcete sa snád' odvrátiť od týchto varovných slov alebo ich zľahčiť?“
9. Dvojaký dôsledok zavrhnutia tohto poslanstva:
 - a) vymieranie duchovnosti,
 - b) príliv zabehnutého formálneho vyznania.
10. Rozhodujúca otázka: „Má tento žalostný stav pokračovať ďalej?“

To je len najstručnejší súhrn!

Dôsledky rozdelených názorov

Rozdelenie a spor, ktoré vznikli medzi vedúcimi pre opozíciu k poslanstvu o ospravedlnení v Kristovi, vytvorilo veľmi nepríjemnú reakciu. Celé zástupy ľudu boli zmätené a nevedeli, čo majú robiť. O tejto reakcii čítame:

„Keby všetci naši bratia spolupracovali s Pánom, nepochybovali by, že poslanstvo, ktoré nám poslal v týchto posledných dvoch rokoch, je z neba. Naši mladí bratia pozorujú našich starších bratov, a keď vidia, že poslanstvo neprijímajú, ale zaobchádzajú s ním ako s bezvýznamným, povzbudzuje to tých, ktorí nič nevedia o Písme, aby zavrhli toto svetlo. Títo ľudia, ktorí odmietajú prijať pravdu, stavajú sa medzi ľud a svetlo. Ktokoľvek však svetlo odmieta, nemá žiadnu výhovorku, pretože bolo jasne zjavené. Nikto nemusí byť v nevedomosti... Namiesto toho, aby ste sa stavali proti vozu pravdy, ktorý je naklonený, mali by ste ho zo všetkých síl tlačiť vpred.“ – RH, 18. marec 1890.

„Takmer dva roky sme napomínali ľud, aby prišiel a prijal svetlo a pravdu o Kristovej spravodlivosti, a on nevie, či má prísť a túto vzácnu pravdu prijať či nie. Je spútaný vlastnými myšlienkami. Nedovoľuje Spasiteľovi vojsť.“ – RH, 11. marec 1890.

„Niektorí sa odvrátili od posolstva o Kristovej spravodlivosti a kritizovali týchto mužov... Tretie anjelské posolstvo nepochopia, ak svetlo, ktoré bude osvecovať zem svojou slávou, označia za falošné tí, čo nechcú žiť v jeho novej sláve. Tí, čo pre svoju neveru zavrhnú pravdu, nevykonajú dielo, ktoré vykonať mohli. Prosíme vás, ktorí odporujete svetlu pravdy, aby ste ustúpili z cesty Božiemu ľudu. Nech ho nebeské svetlo osvecuje jasnými a trvalými lúčmi.“ – RH, 27. máj 1890.

„V nebesiach je smútok nad duchovnou slepotou mnohých našich bratov... Pán povolal poslov, obdaril ich svojím Duchom a povedal: ‚Volaj celý hrdlom, nezadržaj; povýš voj hlas ako trúba a oznám môjmu ľudu ich prestúpenie a domu Jákobovmu ich hriechy.‘ Nech sa nikto nevystavuje nebezpečenstvu, že sa postaví medzi ľud a toto nebeské posolstvo. Ľud dostane Božie posolstvo, a ak ho ľudom nebude ma kto zvestovať, bude volať kamenie. Vyzývam každého kazateľa, aby hľadal Pána, odložil pýchu, prestal sa usilovať o prvenstvo a pokoril svoje srdce pred Bohom. Chlad srdca a nevera tých, čo by mali pevne veriť, trvalo oslabujú zbory.“ – RH, 16. júl 1892

Nemali by sme prepočúť závažnosť a dôležitosť týchto nebeských rád. Všimnime si tieto krištáľovo jasné výroky:

1. Posolstvo z rokov 1888-1890 bolo z neba.
2. Neochota niektorých z najskúsenejších bratov zvestovať ho viedla mladých mužov do neistoty a zmätku.
3. Tí, čo zavrhnú toto posolstvo, stavali sa medzi ľud a svetlo.
4. Niet výhovorky; svetlo bolo jasne zjavené.
5. Dôvod, prečo ľudia tak neochotne prijímajú túto vzácnu pravdu je ten, že sú spútaní vlastnými myšlienkami.
6. Niektorí sa odvracali od posolstva a kritizovali poslov.
7. Tí, čo nechcú žiť podľa tohto jasnejšieho svetla, nepochopia tretie anjelské posolstvo.
8. Tí, čo nechcú dbať na toto nebeské svetlo, ktoré má svojou slávou osvietiť zem, budú ho nazývať „falošným svetlom“.
9. Následkom ich nevery bude zanedbané určité dielo.
10. Slávnostná prosba k tým, ktorí oponujú svetlu, aby „ustúpili z cesty Božiemu ľudu.“
11. Taká duchovná slepota pôsobí „smútok v nebesiach“.
12. Naprostá istota, že Boh „povolal poslov a obdaril ich svojím Duchom“.
13. Ak toto posolstvo nebude zvestovať nikto z ľudí, prehovorí kamenie.
14. Výzva ku každému kazateľovi, aby pokoril svoje srdce pred Pánom, aby do cirkvi prišla duchovná moc.

Niet pochyb, že komentár k tomuto vážnemu napomenutiu a k týmto prosbám pokladáme za zbytočný.

Ide o všeobecné zásady

V pozadí tejto opozície sú zjavené ľstivé zámery diabla, nepriateľa každej spravodlivosti. Sama skutočnosť jeho rozhodnutia neutralizovať posolstvo a jeho nevyhnutné následky je dôkazom veľkej ceny a dôležitosti tejto zvesti. Aké strašné by boli následky, keby mohol zvíťaziť! Pred týmto ľstivým satanovým plánovaním sme boli jasne varovaní:

„Nepriateľ človeka a Boha nechce, aby táto pravda (ospravedlnenie z viery) bola jasne zvestovaná, lebo vie, že ak ju ľud prijme cele, jeho moc bude oslabená. Ak sa mu podarí do skúsenosti tých, čo tvrdia, že sú Božími dietkami, vniest' pochybnosť, neveru a temnotu, môže ich premôcť pokušením.“ – RH, 3. september 1889.

„Naša prítomná situácia je zaujímavá a nebezpečná. Nebezpečenstvo odmietnutia nebeského svetla malo by nás prebudiť k modlitbe, aby nikto z nás nemal zlé, neverné srdce. Keď bol Boží Baránok ukrižovaný na Golgote, satanovi zaznel umieráčik. A ak nepriateľ pravdy a spravodlivosti bude môcť vypudiť z mysle myšlienku, že Kristova spravodlivosť je otázkou spasenia, urobí to. Ak sa satanovi podarí presvedčiť človeka o hodnote vlastných skutkov ako záslužných činov a spravodlivosti, potom vie, že človek môže byť obeťou a korisťou jeho pokušení. Vyvýt'šte Ježiša pred ľuďmi! Potrite dvere krvou Baránka z Golgoty a ste v bezpečí.“ – RH, 3. september 1889.

Znovu si zhrňme tieto výroky pre ich d'alekosiahly význam:

1. Satan nechce, aby pravda o ospravedlnení skrze vieru bola zvestovaná.
2. Dôvod je ten, že ak ľud túto pravdu cele prijme, jeho moc bude oslabená.
3. Ak satan môže medzi ľuďmi zasiahť pochybnosť a neveru, môže ich pokušením premôcť.
4. Satan sa snaží vypudiť z mysle myšlienku, že Kristova spravodlivosť je otázkou spasenia.
5. Satan vie, že ak ľudí vedie k tomu, aby hľadali ospravedlnenie vo vlastných skutkoch, budú jeho obeťou.
6. Preto výzva: Vyvýt'šte ukrižovaného Spasiteľa a spoľahnite sa na Jeho krv!

Akú to tu máme výzvu k modlitbe! S akou pokorou by sme mali hľadať Pána a prosiť Ho, aby pomazal naše oči nebeskou masťou! Len vtedy, keď ľud cele prijme a privlastní si tieto slávne prostriedky, môže byť pripravený, aby bez poškrvny a vrásky obstál pred svätým Bohom pri Jeho príchode. Len takto môžu byť Jeho prikázania naozaj zachovávané a len touto božskou mocou môže cirkev dokončiť svoje veľké poslanie.

5. Posolstvo z roku 1888 znamená nové obdobie pri zvestovaní tretieho anjelského posolstva

Starostlivé štúdium napomenutí Ducha prorockého vedie k hlbokému presvedčeniu o tom že posolstvo o spravodlivosti z viery, prednesené na konferencii v Minneapolise bolo Božím prozreteľným znamením, že bol zahájený nový úsek dokončenia Jeho diela. Nasledujúci výrok, napísaný len štyri roky po konferencii v Minneapolise, konanej v roku 1888, odôvodňuje náš záver:

„Čas skúšky je práve pred nami, lebo hlasné volanie tretieho anjela sa už začalo zjavením spravodlivosti Krista, hriechy odpúšťajúceho Vykupiteľa. To je začiatok svetla anjela, ktorého sláva osvieti celú zem.“ - RH, 22. november 1892.

Predchádzajúci výrok nás nenecháva na pokoji. Má ďalekosiahly význam pre dielo, ktoré adventisti s.d. konajú, a preto má veľký význam pre všetkých, ktorí zvestujú tretie anjelské posolstvo. Jednotlivo sa zamyslime nad každou vetou tohto odstavca:

1. Čas skúšky je práve pred nami.
2. **Hlasné volanie** tretieho anjela **sa už začalo**.
3. Začalo sa zjavením Kristovej spravodlivosti (posolstvo z roku 1888).
4. To znamená **začiatok** svetla anjela, ktorého sláva naplní celú zem.

V tomto odstavci čítame o tých udalostiach, o ktorých hovorí Zj 18,1.2: *„Potom som videl aj iného anjela zostupovať z neba: mal veľkú moc a jeho sláva ožiarila zem. Skríkol mohutným hlasom takto: Padol, padol veľký Babylon, stal sa príbytkom démonov, väzením všetkých nečistých duchov a väznicou všetkých nečistých a ohyzdných vtákov.“*

Mali by sme sa pozorne zamyslieť nad výkladom tohto textu podľa Ducha prorockého:

„Videla som anjelov ponáhľať sa sem i tam v nebi, zostupovať na zem a opäť vystupovať do neba; pripravovali sa na významnú udalosť. Potom som videla iného mocného anjela povereného zostúpiť na zem, aby svojím hlasom podporil tretieho anjela a dal moc a silu jeho posolstvu. Tento anjel dostal veľkú moc a slávu, a keď zostúpil, zem bola osvietená jeho slávou. Svetlo sprevádzajúce tohto anjela prenikalo všade, keď volal mocne, silným hlasom... Dielo tohto anjela prichádza v pravý čas, aby sa pripojilo k poslednému veľkému úsiliu tretieho anjelského posolstva, pri jeho prechode do hlasitého volania. Tým bude Boží ľud pripravený, aby mohol obstáť v hodine pokušenia, ktorá čoskoro príde. Videla som ho osvieteného veľkým svetlom a zjednotene pripraveného neochvejne zvestovať tretie anjelské posolstvo.“ – Early Writings, str. 85, 86.

Tým je príchod neskorého dažďa uvedený do súvislosti s hlasitým volaním, zjavením Kristovej spravodlivosti a osvietením zeme svetlom tretieho anjelského posolstva.

Je to sled skutočne úchvatných udalostí. Duch prorocký ho vyznačil hneď od počiatku nášho hnutia. Na prebudenie a dôkladné uváženie po onej pamätnej konferencii roku 1888 sme dostali najslávnejšie a najdojímavejšie posolstvo o tých istých udalostiach. Ďalšie životne dôležité výroky z onoho posolstva naše úvahy zvýraznia:

1. **Obdobie plné udalostí.**

„Dni, v ktorých žijeme, sú plné udalostí a nebezpečenstiev. Znamenia prichádzajúceho konca sa kopia okolo nás a čoskoro sa odohrajú najstrašnejšie udalosti akých bol svet kedy svedkom.“

2. **„Hlasné volanie“ sa začína.**

„Čas skúšky je práve pred nami, lebo **hlasné volanie tretieho anjela sa už začalo zjavením spravodlivosti Krista, hriechy odpúšťajúceho Vykupiteľa. To je začiatok svetla anjela, ktorého sláva osvieti celú zem.**“

3. **Podstatne dôležitá príprava, aby sme obstáli v čase súženia.**

„Ak chcete obstáť v dobe súženia, musíte **poznať Krista a prijať dar Jeho spravodlivosti, ktorú pripočítava kajúcemu hriešnikovi.**“

4. **Posolstvo treba zvestovať.**

„Na zemi treba vykonať podobné dielo, aké sa konalo pri vyliatí Svätého Ducha za dní prvých učeníkov, keď zvestovali **Ježiša, toho ukrižovaného. Mnohí budú obrátení v jednom dni, pretože posolstvo bude mocne pôsobiť.**“

„**Srdce hriešnikovo priťahuje Kristus, ten ukrižovaný.** Na golgotskom kríži zjavil Ježiš svetu svoju nesmiernu lásku. **Takto Ho predstavte hladným zástupom a svetlo Jeho lásky vyvedie ľudí z tmy ku svetlu, z prestúpenia k poslušnosti a pravej svätosti. Pohľad na Ježiša na golgotskom kríži prebúdza svedomie a pomáha mu poznať ohavný charakter hriechu lepšie než čokoľvek iné.**“

„Kristus nebol predstavený v súvislosti so zákonom ako verný a milostivý Veľkňaz, ktorý bol vyskúšaný vo všetkom podobne ako my, pravda, bez hriechu. Pred hriešnikmi nebol vyvýšený ako božská obeť. Len nezaujato a náhodne sme hovorili o Jeho obetnom, zástupnom, príhovornom diele; hriešnik však práve toto potrebuje poznať. Musí vidieť **Krista v Jeho plnosti ako hriechy odpúšťajúceho Spasiteľa; pretože len nevýstižná Kristova láska prostredníctvom Svätého Ducha presvedčí a obráti zatvrdnuté srdce.**“

5. **Moc, ktorá preniká kázanie.**

„Dielo **Svätého Ducha je nesmierne veľké. Práve z tohto prameňa čerpajú Boží pracovníci moc a úspech. Duch Svätý je Utešiteľ, ním je Kristus v duši osobne prítomný.**“

„Keď bude zem osvietená Božou slávou, uvidíme podobné dielo, aké konali učeníci **naplnení Duchom Svätým, keď zvestovali moc zmŕtvychvstalého Spasiteľa.**“

„Tým, že im (učeníkom) **Duch Svätý zjavil Krista, uvedomili si Jeho moc a majestát; vo viere spínali k Nemu svoje ruky a volali: ‚Verím.‘ Tak to bolo na počiatku jarného dažďa; avšak neskorý dážď bude oveľa hojnejší. Spasiteľ sveta bude oslávený a zem bude osvietená jasnými lúčmi Jeho spravodlivosti.**“ – Predchádzajúcich päť citátov je z RH, 22. a 29. november 1892; nadpis článku je *Nebezpečenstvá a prednosti posledných dní* (pozri posledný dodatkový článok).

Z toho, čo sme uviedli, je zrejmé, že všetky tieto udalosti sú spolu združené a majú pôsobiť v tom istom čase. V ich prirodzenom poradí ich môžeme rozviesť takto:

1. Zjavenie a prijatie Kristovej spravodlivosti skrze vieru.
2. Príchod neskorého dažďa.
3. Udelenie veľkej moci tým, ktorí Ho prijímajú.
4. Prechod tretieho anjelského posolstva do „hlasného volania“.
5. Zem osvietená „jasnými lúčmi Jeho spravodlivosti“.

Je zrejmé, že všetky tieto udalosti sa začínajú v tej istej dobe. Príchod jednej je znamením príchodu ostatných.

Teraz si všimnime tento jasný výrok:

„Hlasné volanie tretieho anjela sa už začalo zjavením spravodlivosti Krista, hriechy odpúšťajúceho Vykupiteľa. To je začiatok svetla anjela, ktorého sláva osvieti celú zem.“ - RH, 22. november 1892.

To sme sa dozvedeli v roku 1892. Čo vyznačovalo toto svieže alebo nové zjavenie Kristovej spravodlivosti a počiatok hlasitého volania? Výrok sám o tom svedčí, že to bolo „zjavenie Kristovej spravodlivosti“ pri konferencii v Minneapolise.

Tieto významné prejavy sú teda z Božieho príkazu na dokončenie Jeho diela na zemi. Ich príchod znamenal počiatok onoho záverečného diela. To pripadá na rok 1888.

Je to úžasný záver; k akému však inému nás všetky tieto výroky vedú? Prečo by sme sa mali domnievať, že tento záver je neuveriteľný? Veríme, že tento výrok je pravdivý. Očakávali sme jeho splnenie. Toto splnenie sme čakali dlho a úzkostlivo. Niektorí však musia byť svedkom takého splnenia. Prečo by sme to nemohli byť my?

Nemali by sme skúmať s celou vážnosťou a opravdivosťou, čo je prekážkou tohto mocného naplnenia? A prečo, prečo by sme nemali s hlbokou, opravdivou túžbou prosiť o plnú spoluprácu s Pánom, aby Jeho dielo bolo urýchlene dokončené?

6. Skutočne tretie anjelské posolstvo

V myslí mnohých, čo počuli o ospravedlnení z viery pri konferencii v Minneapolise, vyvstala vážna otázka: Aký je vzťah tohto posolstva k tretiemu anjelskému posolstvu? Vo svojej neistote niektorí napísali E. G. Whiteovej a žiadali jej názor na túto otázku.

Z jej pera máme túto uverejnenú odpoveď:

„Niektorí mi písali a pýtali sa, či posolstvo o ospravedlnení z viery je posolstvom tretieho anjela. Odpovedala som: „Je to skutočne tretie anjelské posolstvo“ – RH, 1. apríl 1890.

V tomto výroku máme viac než len stručnú, jasnú a určitú odpoveď. Má hlboký, životne dôležitý význam. Prináša niekoľko varovných slov, múdro a vážne vyzýva každého, kto verí v tretie anjelské posolstvo. Venujme tomuto výroku sústredenú pozornosť:

Ospravedlnenie z viery – čítame tu – je skutočne „tretie anjelské posolstvo“. Slovo „skutočne“ znamená **vskutku, naozaj, vlastne**. To znamená, že toto posolstvo o ospravedlnení z viery a tretie anjelské posolstvo majú rovnaký zámer, cieľ a dôsledky. Ospravedlnenie z viery je Boží spôsob záchranu hriešnikov. Jeho cesta presvedčovania hriešnikov o ich vine, ich odsúdení a o ich úplnej neschopnosti a prehre. Je to tiež Boží spôsob ako zhadzuje ich vinu, oslobodzuje ich z odsúdenia Jeho božským zákonom a dáva im nový a správny vzťah k Nemu a Jeho svätému zákonu. Ospravedlnenie z viery je Boží spôsob, akým pretvára slabých, hriešnych, porazených mužov a žena na silných, spravodlivých a víťazných kresťanov.

Ak je pravdou, že ospravedlnenie z viery je „tretím anjelským posolstvom skutočne“ – naozaj, vlastne – potom musí byť pravdou i to, že pravé pochopenie a prijatie tretieho anjelského posolstva má vykonať pre tých a v tých, ktorí ho prijímajú, úplné dielo ospravedlnenia z viery. Tento Jeho zámer je zrejмый z týchto úvah:

1. Toto slávne trojité posolstvo zo Zj 14, ktoré uvádzame výrazom „tretie anjelské posolstvo“, je označené ako „večné evanjelium“ (Zj 14,6).
2. Posolstvo slávnostne prehlasuje, že „prišla hodina Jeho súdu“.
3. Napomína všetkých, ktorí sa majú stretnúť s Pánom pri Jeho veľkom súde a majú byť súdení Jeho spravodlivým zákonom, aby sa „báli Boha a vzdali Mu česť, lebo prišla hodina Jeho súdu a klaňali sa Tomu, ktorý stvoril nebo i zem, more i pramene vôd“ (Zj 14,7).
4. Výsledok čiže ovocie tohto varovného a napomínajúceho posolstva je príprava ľudu, o ktorom sa hovorí: „V tomto je trpezlivosť svätých, ktorí zachovávajú prikázania Božie a vieru v Ježiša“ (Zj 14,12).

Vo všetkých týchto bodoch vidíme skutočne ospravedlnenie z viery. Toto posolstvo je evanjelium o spasení z hriechu, odsúdenia a smrti. Pri súde sa ľudia stretnú tvárou v tvár so spravodlivým zákonom, ktorým majú byť preskúmaní. Pre svoju vinu a odsúdenie sú varovaní, aby sa báli Boha a uctievali Ho. Tu je zahrnuté presvedčenie o vine, pokání, vyznaní a zrieknutí sa hriechu. To je základ odpustenia, očistenia a ospravedlnenia. Tí, čo majú túto skúsenosť, okúsili vo svojej povahe onen príjemný, krásny dar trpezlivosti vo veku všeobecnej podráždenosti a prudkej nálady, ktorá ničí pokoj, šťastie a bezpečnosť ľudstva. Čo iné to je než ospravedlnenie z viery?

Božie slovo hovorí, že „ospravedlnení teda z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista“ (Rim 5,1).

Okrem toho títo veriaci „zachovávajú prikázania Božie“. Prešli onou obdivuhodnou zmenou od nenávisťi a prestupovania Božieho zákona k láske a zachovávaniu Jeho spravodlivých prikázaní. Ich postavenie pred zákonom sa zmenilo. Ich vina bola vymazaná; ich odsúdenie bolo odstránené a rozsudok smrti bol zrušený. Tým, že prijali Krista ako Spasiteľa, prijali Jeho spravodlivosť a Jeho život.

Túto obdivuhodnú zmenu môže spôsobiť len milosť a moc Božia, a je len pre tých, ktorí sa chopia Krista ako svojho Zástupcu, svojho Ručiteľa, svojho Vykupiteľa. Preto o nich čítame, že „zachovávajú vieru v Ježiša“. Tu je zjavené tajomstvo ich bohatej skúsenosti, tej viery, ktorou On zvíťazil nad mocnosťami temnoty.

„Keď hriešnik verí, že Kristus je Jeho osobným Spasiteľom, potom, podľa svojich neklamných zasľúbení, Boh mu odpúšťa hriech a ospravedľňuje ho zadarmo. Kajúca duša si uvedomuje, že je ospravedlnená pre Krista, pretože jej Zástupca a Obhajca zomrel za ňu ako jej zmierčia obeť a spravodlivosť.“ – RH, 4. november 1890.

Ako sme už poukázali, nachádzame v skúsenostiach tých, čo zvíťazili, v treťom anjelskom poslanstve všetky skutočnosti ospravedlnenia z viery. Preto je celkom pravdivé, že ospravedlnenie z viery je skutočne „tretím anjelským poslanstvom“.

Bude dobre, keď tu obrátíme svoju pozornosť na onú skutočnosť, že ospravedlnenie z viery a tretie anjelské poslanstvo sú vlastne Kristovým evanjeliom. Vyplýva to zrejme z výroku apoštola Pavla, ktorý hovorí, že „evanjeliu... je mocou Božou na spasenie každému veriacemu... Zjavuje sa v ňom zaiste spravodlivosť Božia, ktorá j z viery a vedie k viere“ (Rim 1,16.17).

Sú tu zahrnuté tieto skutočnosti:

1. Evanjelium je prejavom Božej pôsobivej moci, vyslobodzujúcej hriešnikov z ich hriechov a udeľujúcej im Jeho vlastnú spravodlivosť.
2. Táto skutočnosť platí len pre veriacich.
3. To práve znamená byť spravodlivým, čiže ospravedlneným z viery.
4. A to je zámer tak poslanstva o ospravedlnení z viery, ako aj tretieho anjelského poslanstva.

Aké dôležité poslanstvo teda získavame zo skúmaného výroku? Aké varovanie nám dáva? Zrejme toto:

Všetci, čo prijímajú tretie anjelské poslanstvo, mali by získať skúsenosť ospravedlnenia z viery. Kristus musí byť zjavený v nich a skrze nich. Mali by z vlastnej skúsenosti poznať dielo obnovy. Mali by mať naprostú istotu, že boli znovuzrodení zhora a že prešli zo smrti do života. Mali by vedieť, že ich hriechy boli odpustené, že boli vyslobodení z odsúdenia zákona a že sú pripravení zjaviť sa pred súdom Kristovým. Mali by z víťaznej skúsenosti vedieť, že sa chopili a sú držaní „vierou Ježišovou“ a že táto viera ich zmocní zachovávať prikázania Božie.

Neprežiť túto skúsenosť znamená nepostihnúť skutočný, životne dôležitý výkupný význam tretieho anjelského poslanstva. Ak veriaci nezíska túto skúsenosť, zostane mu len teória, vierouka, formy a úkony tohto poslanstva. A to je práve ten osudný a strašný omyl. Teória, vierouka, ba ani najhorlivejšia činnosť nemôžu vyslobodiť z hriechu, ani pripraviť srdce na stretnutie s Bohom pri súde.

A práve pred týmto nebezpečenstvom, t.j. dopustiť sa tohto osudného omylu, sme varovaní. Formalizmus – „poznánie a pravda vtelená v zákone“, bez živej skúsenosti v Kristovi – je skrytou skalou, ktorá potopila už nespočetné tisíce vyznávajúcich Kristových nasledovníkov. Pred týmto nebezpečenstvom sme čo najvážnejšie varovaní.

V tomto posolstve je viac než varovanie. Je tu tiež výzva – vážna výzva, aby sme vstúpili do obecnstva s Ježišom Kristom, naším Pánom. Je to výzva k najvyšším méтам kresťanskej skúsenosti. Je to uistenie, že ak budeme ospravedlnení z viery, budeme mať pokoj s Bohom a budeme sa môcť ustavične tešiť v nádeji Božej slávy. Je to zaslúbenie, že nebudeme zahanbení porážkou v zápase s hriechom, pretože láska Božia bola rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý nám bol daný (Rim 5,1-5).

Kiež by sme všetci náležito dbali na varovné posolstvo a výzvu, ako sme ich dostali zdanlivo neobvyklým a predsa dojímavým spôsobom pri konferencii roku 1888! Akej neistoty by sme sa zbavili! Akému blúdeniu, akým porážkam a stratám by sme sa vyhli! Z akého svetla, požehnaní, víťazstva a pokroku by sme sa mohli tešiť! Vďaka však Tomu, ktorý nás miluje nekonečnou láskou, že ani dnes nie je ešte neskoro celým srdcom odpovedať na toto napomenutie a výzvu a prijať veľké požehnanie, ktorá nám je poskytnuté.

7. Základná všeobšahla pravda

V predchádzajúcich kapitolách sme pojednávali o ospravedlnení z viery veľkou mierou v jeho historickej súvislosti. Sprítomnili sme kedy, kde a ako Pán priviedol svoj ľud k základnej, dôležitej pravde evanjelia, aby sa posolstvo tretieho anjela, ktoré mu bolo zjavené takým mimoriadnym spôsobom, rýchlo a úspešne roznieslo. Teraz sa chceme nad touto témou zamyslieť v širokej súvislosti spisov Ducha prorockého.

Konferencia v Minneapolise bola odročená a delegáti zostali viac-menej v neistote a zmätku o tomto novom posolstve o ospravedlnení z viery. Avšak príchod tejto životne dôležitej pravdy so všetkými zmätkami, neistotou a diskusiami, ktoré vyvolala, nebol nijak márný. Podnietil nové premýšľanie a štúdium tejto novej témy, ospravedlnenia z viery, a viedol mnohých k lepšiemu, hlbšiemu chápaniu Spasiteľa ako nášho Zástupcu a Ručiteľa. Jedným z najväčších požehnaní, ktoré nasledovalo po tomto zhromaždení, bolo dôkladné poučenie, ktoré poslal Boh svojmu ľudu prostredníctvom Ducha prorockého o našom Pánovi a Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi, ako aj o tom, ako máme vierou žiť Jeho životom. Toto poučenie je skutočne významné.

Dobre bude pripomenúť, že od doby konferencie v Minneapolise sme prostredníctvom Ducha prorockého dostali tieto poučné zväzky:

1. *Cesta ku Kristovi* (1892),
2. *Myšlienky z vrchu blahoslavenstiev* (1896),
3. *Túžba vekov* (1898),
4. *Kristove podobenstvá* (1900),
5. *Zdravotná služba (V šľapajach Veľkého Lekára)* (1905)
6. *Skutky apoštolov* (1911).

Všetci, čo tieto knihy čítali, dobre vedia, že ich stredobodom je Kristus – Jeho víťazný život v ľudskom tele, Jeho zmierčiaci obeť na kríži, ako aj to, ako sa On teraz nám, úbohým smrteľníkom, môže stať múdrosťou, spravodlivosťou, posvätením a spasením.

Okrem týchto zvrchovane duchovných kníh sme dostali niekoľko desiatok posolstiev prostredníctvom *Review*, ktoré obsahujú najjasnejšie a najužitočnejšie poučenie o ospravedlnení z viery. To všetko má pre cirkve nesmiernu cenu: jasne nám to osvetľuje všetky problémy spasenia.

Pri dôkladnejšom skúmaní otázky ospravedlnenia z viery vo výkladoch Ducha prorockého je nutné jasne pochopiť jeho zámery. Nejde o obmedzené ciele alebo o nepatrné dôsledky. Nejde o niečo, s čím človek môže alebo nemusí byť oboznámený. Spravodlivosť z viery vo svojom hlbšom význame obsahuje všetky životne dôležité, základné pravdy evanjelia. Začína sa mravným stavom človeka pri stvorení a týka sa týchto bodov:

1. zákon, ktorým človek žije;
2. prestúpenie zákona;
3. trest za prestúpenie;
4. problém vykúpenia;
5. láska Otca a Syna, ktorá umožnila spasenie;
6. spravodlivosť prijatím zástupnej obete;
7. potreba zmierenia;
8. vtelenie;
9. Kristov bezhriešny život;
10. zástupná smrť Božieho Syna;

11. pohreb, vzkriesenie a nanebovstúpenie;
12. Otcovo uistenie o dokonalej zástupnej obeti;
13. zoslanie Ducha Svätého;
14. Ježišova služba v nebeskej svätyni;
15. účasť hriešnika pri vykúpení;
16. podstata viery, pokánia, vyznania a poslušnosti;
17. význam a skúsenosť znovuzrodenia, ospravedlnenia a posvätenia;
18. dielo Svätého Ducha a pôsobenie Božieho slova v živote človeka;
19. víťazstvo nad hriechom skrze Krista prebývajúceho v nás;
20. miesto skutkov v živote veriaceho;
21. význam modlitby pri prijímaní a udržiavaní Kristovej spravodlivosti;
22. vyvrcholenie a vyslobodenie pri Spasiteľovom príchode.

Všetko to je obsiahnuté v jedinom pojme: „Spravodlivosť z viery“. Pierson hovorí: „Malý kľúč môže otvoriť veľmi zložitú zámku a ťažké dvere, a tieto dvere môžu viesť do veľkej budovy plnej vzácností a krás.“ Tento krátky výraz „spravodlivosť z viery“ otvára dvere ku všetkým nesmiernym zásobám nedoceniteľného bohatstva a slávy evanjelia v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.

Urobíme dobre, ak si v tejto súvislosti všimneme niektoré výroky zo spisov Ducha prorockého, ktoré túto vznešenú pravdu potvrdzujú.

- § **Nesie Božiu pečať:** „Prítomné posolstvo – ospravedlnenie z viery – je posolstvo od Boha; nesie Božiu pečať, lebo jeho ovocie slúži na dosiahnutie svätosti.“ – RH, 3. september 1889.
- § **Prevzácna myšlienka:** „Myšlienka, že Kristova spravodlivosť je nám pripočítaná nie pre nejaké naše zásluhy, ale ako bezplatný Boží dar, je prevzácna.“ – RH, 3. september 1889.
- § **Najkrajšie melódie:** „Najkrajšie melódie ľudských úst sú: „ospravedlnenie z viery“ a „Kristova spravodlivosť“. – RH, 4. apríl 1895
- § **Čistá, biela perla:** „Kristova spravodlivosť ako čistá, biela perla nemá kaz, závalu ani poškvŕnu. Táto spravodlivosť môže byť naša.“ – RH, 8. august 1899.

V najvlastnejšom zmysle slova spravodlivosť z viery nie je len **teória**; je to **skúsenosť**, životne významná zmena, prejavujúca sa u veriaceho v Krista. Vzťah hriešnika k Bohu sa celkom mení. Je to podstata kresťanstva, pretože čítame:

„Suma a podstata celej otázky kresťanskej milosti a skúsenosti je obsiahnutá vo viere v Krista, v poznaní Boha a Jeho Syna, ktorého poslal.“ „Náboženstvo znamená Kristus v srdci, a kde je On, človek duchovne žije, ustavične rastie v milosti a neustále speje k dokonalosti.“ – RH, 244. máj 1892.

Stratiť zo zreteľa túto obdivuhodnú, základnú, všeobsiahlu pravdu znamená stratiť to, čo je v pláne vykúpenia podstatne dôležité.

8. Smrteľné nebezpečenstvo formalizmu

Vo všetkých radách Ducha prorockého pojednávajúcich o tom, aké veľmi dôležité je prijať, skúsiť a zvestovať vzácnu pravdu o ospravedlnení z viery, nachádzame dojímavé varovanie pred veľkým nebezpečenstvom formalizmu.

Spravodlivosť z viery nie je formalizmus. Toto dvojce sa diametrálne líši. Spravodlivosť z viery je skúsenosť a teda skutočnosť. Ide tu o úplnú zmenu života. Ten, kto vstúpil do tohto nového života okúsil hlboký zármutok, učinil úprimné a dôkladné vyznanie a vzdal sa hriechu. Pod vplyvom svojho nebeského Pána sa rozhodol milovať spravodlivosť a nenávidieť nepravosť. Ospravedlnený – pre vieru počítaný za spravodlivého – má pokoj s Bohom. Je novým stvorením. Staré veci sa pominuli a všetko je nové.

Formalizmus je niečo celkom iné. Vychádza z hlavy a týka sa bezprostredných povrchností, uspokojí sa s náboženskou teóriou. Nepreniká do hĺbky, pod povrch a zdanie. Preto je ako soľ bez chuti. Je to náboženstvo bez radosti, bez lásky, pretože neprináša pokoj, istotu a víťazstvo. Formalizmus pučí a kvitne v prirodzenom srdci, kde má svoje korene. Je jedným z tých nepozorovaných, všetko prenikajúcich ziel, ktoré Spasiteľ prišiel vykoreniť a vymiesť z ľudského srdca.

Formalizmus bol pre cirkev vždy skutočným nebezpečenstvom. Istý dnešný kresťanský autor poukázal na toto zákerné nebezpečenstvo takto:

„Povrchné evanjelium je drahé ľudskému srdcu. Môže mať tvárnosť kultúry a morálky alebo „bohoslužieb“, svätosti a cirkevného poriadku alebo pravovernosti a ľudomilnosti. Tieto a podobné javy sa stávajú našimi modlami a spoliehanie na ne zaujíma miesto viery v živého Krista. nestačí, že sme svojim vnútorným zrakom raz uvideli Pána alebo že sme okúsili „obnovu Duchom Svätým“. Je možné zabudnúť, je možné odísť od Toho, ktorý nás povolal do milosti Kristovej. Pri nepatrnej zmene formy náboženského života je možno celkom stratiť vnútornú radosť v Pánovi, vedomie synovstva a obecnosť Ducha. Evanjelium formalizmu vyklíči aj na najevanjelickejšej pôde a v najprísnejších pavlovských cirkevných zboroch. Sebadôkladnejšie ho môžete vytrhávať a plieniť, predsa sa objaví aj v najjednoduchších bohoslužbách a najpravovernejšom učení. Najstarostlivejšia obrana vieroučných článkov a vyznaní skonštruovaných proti nemu mu nezabráni vo vstupe a môže byť nakoniec jeho dobrým prístreším a opevnením. Nič tu neplatí, ako hovorí apoštol, len trvalo nové stvorenie! Boží život v duši udržiava moc Jeho Ducha stále nová, vždy vychádzajúca od Otca a Syna. „A nakoľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa“ (Gal 2,20). To je skutočná pravovernosť. Sila je ho osobnej viery v Krista zachovala Pavla pred bludom; vôľou i rozumom zostal verný jedinému evanjelium.“ – G. G. Findlay vo svojom výklade „Listu Galatským“ (Expositor’s Bible, str. 42,43).

Varovanie Ducha prorockého hovorí o mnohých fázach tohto nebezpečenstva, ako je to jasne naznačené v týchto výrokočoch:

Formalizmus kázania

„Desiatky ľudí kázali Slovo, aj keď mu sami neverili a nežili podľa neho. Boli to ľudia neobrútení, neposvätení, nesvätí. Ak chceme v skúške obstáť, musíme sa učiť praktickej zbožnosti. Potrebujeme inšpiráciu z golgotského kríža. Potom nám Boh otvorí oči, aby sme videli, že nemôžeme mať nádej, že pre Majstra urobíme čokoľvek úspešne, ak nebudeme

spojení s Kristom. Ak sme skutočne Boží spolupracovníci, potom naše náboženstvo nebude **mŕtvym, vedeckým náboženstvom**, ale naše srdce bude preniknuté životu mocou Ježišovho ducha.“ – RH, 31. január 1893.

„Mnohí prinášajú učené teórie o našom vyznaní; ich poslanstvo je však ako soľ bez chutí, pretože Duch Svätý nepôsobí v ich službe bez viery. Neotvorili srdce a neprijali Kristovu milosť; nič nevedia o pôsobení Ducha; sú ako múka bez kvasu, pretože v celom ich úsilí chýba pôsobivá zásada, a preto nemôžu nikoho priviesť ku Kristovi. **Neprijímajú Kristovu spravodlivosť, neodiali sa ňou, jej význam nepoznali a z jej prameňa nepili.**“ – RH, 29. november 1892.

„Potrebujeme kazateľov, ktorí pociťujú nutnosť byť Božími spolupracovníkmi a ktorí pôjdu a privedú ľud k duchovnému poznaniu plnosti Ježiša Krista. Potrebujeme kazateľov, ktorí sa budú vzdelávať v opravdivom, odovzdanom obecenstve s Bohom v komôrke a skrze modlitbu budú prijímať moc. Zbožnosť sa zvrháva na mŕtvu formu a je nutné podoprieť to, čo zomiera.“ – RH, 24. máj 1892.

„Kazateľ môže kázať príjemne a zaujímavo, a predsa svojou náboženskou skúsenosťou môže byť ďaleko od Krista. Môže dosiahnuť vrchol ľudskej slávy a predsa nikdy neokúsiť vnútorné dielo milosti, ktoré mení charakter. Taký človek je oklamáný blízkosťou a poznaním svätých právd evanjelia, ktoré **zasiahli rozum, ale nepreniklo do svätyne duše**. Musíme mať niečo viac než len rozumovú vieru v pravdu.“ – RH, 14. február 1899.

„Keby sme sa dnes vedeli zbaviť chladných tradičných náhľadov, ktoré brzdia náš pokrok, videli by sme dielo záchrany duší v celkom odlišnom svetle.“ – RH, 6. máj 1890.

Teória pravdy nestačí

„Naše učenie môže byť správne; môžeme nenávidieť falošné náuky a nemusíme prijímať tých, čo nie sú verní zásadám. Môžeme neúnavne pracovať, avšak ani to ešte nepostačí. viera v teóriu pravdy nestačí. **Kristovými svedkami sa nestanete, keď budete neveriacim predkladať túto teóriu.**“ – RH, 3. február 1891.

„Naše dielo sa ocitlo v ťažkostiach, pretože sme sa uspokojili so zvestovaním chladnej teórie pravdy.“ – RH, 18. máj 1889.

„Ako prenikavejšie by sa zvestovalo Slovo dnes, keby sme sa menej opierali o ľudské teórie a dôkazy a keby sme oveľa viac nedbali na Kristove naučenia a praktickú zbožnosť.“ – RH, 7. január 1890.

Jednosmernosť pravdy

„Pravda nemá cenu pre človeka, ak ju **neuvedie do svätyne a ak neposväcuje jeho dušu**. Zbožnosť sa zvrhne, náboženstvo sa stáva citovou plytčinou, ak pluh pravdy hlboko neprenikne úhor srdca.“ – RH, 24. máj 1892.

„Teoretické poznanie pravdy je podstatne dôležité. Ale samotné poznanie aj najväčšej pravdy nás nezachráni; naše poznanie musí byť praktické... **Pravda musí preniknúť do ich srdca**, posvätiť a očistiť od všetkej pozemskosti a zmyselnosti najsúkromnejší život. Chrám duše musí byť očistený.“ – RH, 24. máj 1887.

„Najväčším sebaklamom v Kristovej dobe bolo, keď si ľudia mysleli, že spravodlivosť znamená súhlas s pravdou. V celej ľudskej skúsenosti teoretické poznanie pravdy ukázalo svoju úplnú neschopnosť zachrániť dušu. Neprináša ovocie spravodlivosti. Horlivý ohľad na

to, čo sa nazýva teologickou pravdou, často doprevádza nenávisť k skutočnej pravde prejavovanej v živote. Najtmavšie kapitoly dejín zaťažujú záznamy zločinov, ktorých sa dopustili náboženský fanatici. Farizeji hovorili, že sú Abrahámovými deťmi a pýšili sa vlastníctvom Božích výrokov; a predsa ich tieto prednosti nezachránili pred sebeckým, zlobou, ziskuchtivosťou a najnižším pokrytectvom. Mysleli si, že sú najzbožnejšími ľuďmi na svete, avšak tzv. pravovernosť im pomáhala ukrižovať Pána slávy.

Stále je tu to isté nebezpečenstvo. Mnohí sa s istotou pokladajú za kresťanov len preto, že uznávajú niektoré teologické názory. neuviedli však pravdu do praktického života. Neverili jej a nemilovali ju, preto neprijali moc a milosť, ktorá prichádza z posvätenia pravdou. Ľudia môžu vyznávať, že pravde veria; ak však nie sú pod jej vplyvom úprimní, láskaví, trpezliví, zhovievaví, nesebecky zmýšľajúci, pravda sa stáva vyznávačom kliatbou a ich vplyvom aj kliatbou svetu.“ – The Desire of Ages, str. 309,310.

„Vážna skutočnosť večnosti vyžaduje od nás niečo iné, než je predstavivé náboženstvo – náboženstvo slov a foriém – kde pravda je v predsieni, na obdiv, ako krásny kvet; vyžaduje od nás niečo viac, než len citové náboženstvo, ktoré prestáva dôverovať Bohu, keď príde skúška a ťažkosť. Svätosť nespočíva vo vyznaní, ale v nesení kríža, v konaní Božej vôle.“ – RH, 21. máj 1908.

„V živote mnohých z tých, ktorých mená sú napísané v cirkevných knihách, nenastala pravá zmena. Pravda bola len v predsieni. Nešlo o pravé obrátenie, ani srdce nebolo zasiahnuté skutočným pôsobením milosti. Ich túžba konať Božiu vôľu sa opiera o ich vlastnú náklonnosť a nie o hlboké presvedčenie Ducha Svätého. Ich správanie nie je v súlade s Božím zákonom. Vyznávajú, že prijímajú Krista za svojho Spasiteľa, avšak neveria, že im dá moc zvíťaziť nad vlastnými hriechmi. Osobne sa nepoznajú s živým Spasiteľom a ich charakter má mnoho nedostatkov.“ – RH, 7. júl 1904.

„Našu nádej má ustavične posilňovať vedomie, že Kristus je našou spravodlivosťou... Úbohé predstavy niektorých o vznešenom charaktere a úrade Krista zúžili ich náboženskú skúsenosť a boli veľkou prekážkou ich pokroku v duchovnom živote. Osobné náboženstvo medzi nami je na nízkej úrovni. Je tu mnoho formalizmu, mnoho zabehnutosti, mnoho slovného náboženstva; avšak niečo hlbšie a pevnejšie musí preniknúť do náboženskej skúsenosti... Potrebujeme poznať Boha a moc Jeho lásky, ako je zjavená v Kristovi, skúsenostným poznaním... **Skrze Kristove zásluhy, skrze Jeho spravodlivosť**, ktorá je nám vierou pripočítaná, **máme dosiahnuť dokonalosť Kristovho charakteru.**“ – Testimonies, zv. 5, str. 7442-744 (písané v r. 1890).

Chladné zákonnícke náboženstvo – náboženstvo bez Krista

„Chladné, zákonnícke náboženstvo nemôže viesť ku Kristovi, pretože je to náboženstvo bez lásky, bez Krista.“ - RH, 20. marec 1894.

„Spásnou soľou je čistá prvá láska, láska Ježišova, zlato vyskúšané v ohni. Ak ju vynecháme z náboženskej skúsenosti, sme bez Ježiša; chýba tu svetlo, slnečný svit Jeho prítomnosti. Akú cenu má potom také náboženstvo? – Zrovna takú ako soľ, čo stratila svoju chuť. Také je **náboženstvo bez lásky**. Potom prichádza úsilie nahradiť tento nedostatok unáhlenou aktivitou, **horlivosťou bez Krista.**“ – RH, 9. február 1892.

Formálne náboženstvo bez spásnej viery

„Vznešená okázalosť, formy a obrady akokoľvek dojímavé nevedú k добрote srdca a neočisťujú charakter. Pravá láska k Bohu je aktívnou zásadou a očisťujúcim prostriedkom... Židia zastávali vznešené postavenie; vybudovali veľké a vysoké múry, ktoré ich mali oddeľovať od pohanského sveta, predstavovali sa ako zvlášť verný ľud na výslni Božej priazne. Kristus im však ukázal, že ich náboženstvu chýba spásna viera.“ – RH, 30. apríl 1895.

„Je možné byť formálnym, čiastočne veriacim, a predsa byť ľahkovážnym a stratiť večný život. Je možné dodržiavať niektoré biblické rady a byť pokladaný za kresťana, a predsa zahynúť pre nedostatok podstatne dôležitých vlastností, ktoré vytvárajú kresťanský charakter.“ - RH, 11. január 1887.

„Podpísať cirkevné vyznanie nemá pre nikoho cenu, ak srdce nie je skutočne zmenené... Mnohí môžu byť členmi cirkvi a zdanlivo vážne pracovať, zabehnuto plniť svoje povinnosti rok čo rok, a predsa byť neobrátенými.“ – RH, 14. február 1899.

„Existuje forma zbožnosti, ktorá nie je ničím viac než sebecktom. Zálubu nachádza vo svetských radoostiach. Uspokojuje sa s obdivovaním Kristovho náboženstva a nevie nič o jeho spásnej moci. Takíto ľudia berú hriech na ľahkú váhu, pretože nepoznajú Ježiša. V tomto stave berú povinnosť veľmi ľahkovážne.“ – RH, 21. máj 1908.

„Je žalostné pozorovať neveru, ktorá existuje v srdciach mnohých vyznávajúcich nasledovníkov Božích. Máme najvzácnejšie pravdy, aké kedy boli zverené smrteľníkom, a viera tých, ktorí ich prijali, má zodpovedať ich veľkosti a cene.“ – RH, 5. marec 1889.

„Všetci, čo prijímajú rúcho svätyne a nie sú priodetí Kristovou spravodlivosťou, objavia sa v hanbe svojej nahoty.“ – Testimonies, zv. 5, str. 81.

„Päť bláznivých paniien malo lampy (to znamená isté poznanie pravdy Písma), nemali však Kristovu milosť. Deň čo deň vykonávali zabehnuté ceremónie a vonkajšie povinnosti, bola to však bezduchá služba bez Kristovej spravodlivosti. Slnko spravodlivosti nesvietilo v ich srdci a myslí a nemilovali pravdu, ktorá život a povahu človeka pretvára na Kristovu podobu. Olej milosti neprenikol ich úsilie. Ich náboženstvo bolo suchou škrupinou bez pravého jadra. Pevne sa pridržali vieroučných foriem, boli však zvedené vo svojom kresťanskom živote, plnom samospravodlivosti, a v Kristovej škole sa nenaučili to, čo by im v praktickom živote pomohlo, aby boli múdre ku spaseniu.“ – RH, 27. marec 1894.

Nebezpečenstvo závislosti na ľudských plánoch a metódach

„Ak sme plní spravodlivosti – ak sa spoliehame na ceremónie a ohliadame sa na prísne pravidlá, **nemôžeme konať dielo pre prítomnú dobu.**“ - RH, 6. máj 1890.

„Zachovávanie vonkajších foriem nikdy neuspokojí onú veľkú potrebu ľudskej duše. Samo vyznávanie Krista nepripraví človeka, aby obstál pred súdom.“ – RH, 25. január 1887.

„Nezabúdajme, že čím väčšia je činnosť a úspech pri konaní toho, čo treba vykonať, tým väčšie je nebezpečenstvo, že sa budeme spoliehať na ľudské plánovanie a metódy. Bude tu sklon menej sa modliť a menej veriť.“ – RH, 4. júl 1893.

„Nepostrehli sme duchovné veci. Precenili sme zdanie a zabehnutosť a podcenili význam cnostného obcovania, pravej dobrotivosti, ušľachtilej zbožnosti a svätosti srdca. To, čo malo byť prvé, stalo sa posledným a bezvýznamným.“ – RH, 27. február 1894.

„Pôst a modlitby samospravodlivého ducha sú Bohu ohavnosťou. Slávnostná bohoslužba, kolobeh náboženských obradov, predstieraná pokora, prinesená obeť – to všetko ľuďom svedčí o tom, že činitelia týchto skutkov sa pokladajú za spravodlivých. Všetko to usmerňuje pozornosť na toho, kto tieto prísne pravidlá dodržiava, takže ľudia vravia: Tento človek je pripravený pre nebo. Všetko to je však klam. Skutky nám nezaistia vstup do neba... Viera v Krista dáva veriacemu pravého ducha a správne pohnútky; kto hľadá na Ježiša ako Pôvodcu a Dokonávateľa svojej viery, ten bude zjavovať hlbokú zbožnosť a nebeské zmýšľanie.“ – RH, 20. marec 1894.

„Zdá sa, že mnohí sa domnievajú, že k spaseniu stačí povrchná zbožnosť; avšak formalizmus, prísne dodržiavanie náboženských úkonov, neprinesie Boží pokoj, ktorý prevyšuje všetok ľudský rozum. Tento pokoj nám môže dať len Ježiš.“ – RH, 18. november 1890.

„Tí, čo v Božích veciach nemajú každodennú skúsenosť, nebudú si počínať múdro. Môžu mať zákonnícke náboženstvo, formu pobožnosti, v cirkvi môže byť zdanlivé svetlo; celá organizácia s mnohými vymoženosťami môže byť len dobre zabehnutou inštitúciou, a cirkev predsa môže byť bez Božej milosti ako pohorie Gilboe bez rosy a dažďa.“ – RH, 31. január 1893.

9. Významná zabudnutá pravda

Zdá sa neuveriteľné, že na takú základnú, všestrannú pravdu, akou je pripočítaná spravodlivosť – ospravedlnenie z viery – zabudli mnohí veriaci ľudia, ktorým bolo zverené posledné nebeské posolstvo pre hynúci svet; taká je však podľa svedectiev skutočnosť.

„Mnohí vyznavači tretieho anjelského posolstva stratili zo zreteľa učenie o ospravedlnení z viery.“ – RH, 13. august 1889.

„Ani jeden zo sta správne nerozumie biblickej pravde tejto dôležitej zvesti (ospravedlneniu z viery), takej potrebnej pre naše prítomné i večné blaho.“ – RH, 3. september 1889.

„Za posledných dvadsať rokov nepozorovaný, neposvätený vplyv viedol veriacich k tomu, aby sa spoliehali na ľudí, spájali sa s nimi a zanedbávali svojho nebeského Priateľa. Mnohí sa odvrátili od Krista. Nevážili si Toho, ktorý hovorí: Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta. Urobme všetko, čo je v našich silách, aby sme napravili minulosť.“ – RH, 18. február 1904.

Roku 1904 nás takmer dvadsať rokov delilo od doby, keď sme počuli zvesť o ospravedlnení z viery, ako aj iné prípravné posolstvá, ktoré ju roky 1888 bezprostredne predchádzali. Čo poviete, drahí spolupracovníci, nemali by sme urobiť všetko, čo je v našich silách, aby sme získali to, čo sme v minulosti stratili? Je možné, že pri návrate z tejto slávnosti sme stratili Ježiša, a je nutné aby sme Ho bolestne hľadali tak ako Jozef a Mária na ceste domov z Jeruzalema. Čítali sme:

„Naši kazatelia vykonávajú preto tak málo, že nechodia s Pánom. Vzdialený je od väčšiny z nich na deň cesty.“ – Testimonies, zv. 1, str. 434.

Je to záležitosť každého z nás. Zastavme sa a uvažujme: Je Spasiteľ osobným a trvalým sprievodcom môjho života? Alebo je vzdialený na deň cesty a môj život a práca je len **ozvenou** Jeho dávnej prítomnosti?

Toto prenikavé napomenutie od Ducha prorockého, týkajúce sa veľkého počtu adventistov s.d., ktorí stratili zo zreteľa „učenie o ospravedlnení z viery“, bolo napísané roku 1889. Nikto nemôže povedať, aký veľký je po takej dlhej dobe počet tých, čo nechápu túto prevzácnu pravdu. Vieme však, že každý, kto dnes verí posolstvu tretieho anjela, mal by jasne rozumieť učeniu o ospravedlnení z viery a svoju skúsenosť na ňom pevne budovať.

Čo znamená zabudnúť takú pravdu

Zabudnúť na túto prevzácnu pravdu o ospravedlnení z viery znamená stratiť zo zreteľa najhlavnejší zámer evanjelia, čo musí mať zhubné následky na jednotlivca bez ohľadu na to, ako pozorne a vážne dbá na podstatné učenie, obrady, úkony a čokoľvek, čo s náboženským životom súvisí. Služobnica Pánova jasne varuje:

„Ak božská moc neprenikne do skúseností Božieho ľudu, potom je vystavený falošným teóriám a bludným predstavám; Kristus a Jeho spravodlivosť sa stratia zo skúsenosti mnohých a ich viera bude bez moci a bez života. Takí ľudia nebudú vo svojom srdci každodenne cítiť Božiu lásku, a ak nebudú horlivo činiť pokánie, budú ako Laodicejskí – vyplúť z Božích úst.“ – RH, 3. september 1889.

Boží ľud žalostne premárnil príležitosť skúsenostne sa chopiť božskej moc a predpovedaný výsledok bol zrejmý:

1. Zmocnili sa ho falošné teórie a bludné predstavy.
2. Kristus a Jeho spravodlivosť sa stratili zo skúsenosti mnohých.
3. Viera mnohých je bez moci a bez života.
4. Mnohí v srdci každodenne nepocitujú Božiu lásku.

Ďalej bolo povedané, že Boží ľud stratil mnohé požehnanie preto, že sa neusiloval o onú živú skúsenosť božskej moci – o ospravedlnenie z viery:

„Boží ľud stratil mnoho tým, že si nezachoval prostotu pravdy, aká je v Ježišovi. Túto prostotu vylúčil a nahradil ju ceremóniami, zabehnutými úkonmi a bezduchou činnosťou. Pre svoju pýchu a vlažnosť sa vyznávajúci ľud stal Pánovi urážkou. Pyšná sebastačnosť a samolúba spravodlivosť zamaskovala a zastrela duchovnú úbohosť a nahotu; pred Bohom je však všetko obnažené a zjavné.“ – RH, 7. august 1894.

Tak došlo k veľkému a osudnému sklamaniu:

„V čom spočíva bieda a nahota tých, čo sa cítia bohatí a sebastační? V tom, že im chýba Kristova spravodlivosť. VO svojej vlastnej spravodlivosti sú ako v ohyzdnom rúchu, a predsa sa im zdá, že sú odetí Kristovou spravodlivosťou. Môže byť väčší klam?“ – RH, 7. august 1894.

Lutherove obavy o slávnú pravdu

Zdá sa, že pri pohľade do budúcnosti tiesnila Lutherovu myseľ obava, že učenie o ospravedlnení z viery – také drahé jeho srdcu a hnacia sila reformácie – sa stratí zo zreteľa. Pretože čítame:

„Ak sa raz stratí článok o ospravedlnení, potom je všetko pravé kresťanské učenie stratené... Potom ten, kto by sa uchýlil od tejto ‚kresťanskej spravodlivosti‘ musí nutne upadnúť do ‚spravodlivosti zákona‘, t.j. ak stratí Krista, musí upadnúť do spoliehania na vlastné skutky.“ „Pretože **ak zanedbáme článok o ospravedlnení, strácame ho celkom. Preto je zvrchované a predovšetkým dôležité hlavne to, aby sme tento článok učili a ustavične opakovali.**“ „Áno, aj keď ho pripomíname a dobre mu rozumieme, predsa niet ani jedného, kto by ho bral doopravdy alebo mu celým srdcom veril.“ „Preto sa obávam, aby po našej smrti toto učenie nebolo škrtnuté a opäť zatemnené. Pretože svet bude plný strašnej tmy a bludov prv, než príde posledný deň.“ (Luther v „Poznámkach k listu Galatským“, str. 136, 148, 149 a 402).

Tak ako Boh kedysi povolal Luthera z polnočnej tmy 16. storočia a vložil do jeho rúk pochodeň pravdy – „SPRAVODLIVÝ Z VIERY BUDE ŽIVÝ“ – tak chcel, aby Jeho ľud vždy stál na tomto základe spasenia pri zvestovaní „prítomnej pravdy“ a posledného evanjelijného posolstva v celom svete. Preto je už a čas, aby sme dnes venovali tejto životne dôležitej pravde najväčšiu a najsústredenejšiu pozornosť. Otázke, ako môže byť hriešnik premenený na svätého človeka, by sme mali rozumieť tak, ako sme sa naučili rozumieť Adamovej ceste od svätosti do hriechu. Ospravedlnenie z viery by nám malo byť také jasné, ako učenie o Božom zákone, o sobote, o Pánovom príchode a o každom inom bode pravdy, zjavenej v Písme. Mnohí ho však náležito nechápu a pretože si ho ani patrične necenia a nežijú z neho, nemôžu ho ani zvestovať. Na tento nedostatok sme boli jasne upozornení roku 1889, pretože čítame:

„Kazatelia nepredstavovali Krista v Jeho plnosti ľudu ani v zboroch, ani v nových poliach a ľud nemá rozumnú vieru, nebol patrične poučený o tom, že Kristus je jeho spasením a spravodlivosťou.“ – RH, 3. september 1889.

Povinnosť kazateľov zvestovať posolstvo o ospravedlnení z viery

Nasledujúce odstavce dávajú kazateľom a iným evanjelijným pracovníkom najlepšiu a nejdôležitejšiu radu. Jasne poukazujú na smutnú skutočnosť, že stred všetkého, Ježiš, bol u mnohých na druhom mieste, kým rôzne teórie a dôkazy boli na prvom. Aký to osudný omyl!

„Pracovníci v diele pravdy by mali zvestovať Kristovu spravodlivosť nie ako nové, ale ako prevzácne svetlo, ktoré ľud na istú dobu stratil zo zreteľa. Krista máme prijať ako svojho osobného Spasiteľa, a On nám pripočíta spravodlivosť Božiu v Kristovi.“ – RH, 20. marec 1894.

„Nedovoľte, aby štúdium rôznych teórií odvrátilo vašu myseľ od ústredného záujmu – Kristovej spravodlivosti. Nemyslite si, že obradníctvo, zachovávanie vonkajších foriem vám pomôže k večnému dedičstvu. Musíme neochvejne myslieť na to, čo robíme, pretože dnes je prípravný deň Pánov, a preto by sme mali svoje srdce odovzdať Pánovi, aby ho obmäkčil a ovládol svojím Duchom.“ – RH, 5. apríl 1892.

„Pri zvestovaní tretieho anjelského posolstva nesmieme zabúdať na Ježiša Krista – stred všetkej istoty. Mnohí dnešní pracovníci položili Krista na druhé miesto a dali prednosť rôznym teóriám a dôkazom.“ – RH, 20. marec 1894.

„Tajomstvo Kristovho vtelenia, zvesť o Jeho utrpení, Jeho ukrižovaní, Jeho vzkriesení a Jeho nanebovstúpení odhaľuje celému ľudstvu nesmiernu Božiu lásku. To dodáva pravde moc.“ – RH, 18. jún 1895.

„Boli mi ukázané malé zbory duchovne také vyhladnuté, že im hrozí smrť a Pán nám hovorí: ‚Prebud' sa a posilňuj ostatky, ktoré začali odumierať, lebo som nenašiel tvoje skutky dostatočnými pred mojím Bohom.‘“ – RH, 4. marec 1890.

„Tolko viem: naše zbory umierajú pre nedostatok učenia o ospravedlnení z viery v Krista a s tým súvisiacich právd.“ – Gospel Workers, str. 301.

„Hriešnikovo srdce priťahuje Kristus, ten ukrižovaný. Na golgotskom kríži zjavil Ježiš svetu svoju nesmiernu lásku. Takto Ho predstavte hladným zástupom a svetlo Jeho lásky vyvedie ľudí z tmy k svetlu, z prestúpenia k poslušnosti a pravej svätosti. Pohľad na Ježiša na golgotskom kríži prebúdza svedomie a pomáha mu poznať ohavný charakter hriechu lepšie než čokoľvek iné.“ – RH, 22. november 1892.

„Kristus ukrižovaný – hovorte, modlite sa a spievajte o tom; to obmäkčí a premôže srdce. Vyvetrané formálne výroky a púhe prednášky vykonajú len málo. Tí, o záchranu ktorý sa usilujeme, postihnú s srdciach pracovníkov pôsobenie Božej lásky. Duše túžia po vode života. Nedopustite, aby odišli smädné! Ukážte im Kristovu lásku. Uved'te ich k Ježišovi a On im dá chlieb života a vodu spasenia.“ – RH, 2. jún 1903.

Túto kapitolu môžeme vhodne zakončiť jedinečným výrokom, ktorý výstižne zhrnie posolstvo Ducha prorockého a je kľúčom k pochopeniu našich úvah.

„Ak sa Božie dietky Kristovou milosťou stanú novými nádobami, On ich naplní novým vínom. Boh dá ďalšie svetlo, nájdeme staré pravdy v celej ich súvislosti, a kamkoľvek pracovníci pôjdu, všade zvíťazia. Ako Kristovi poslovia majú skúmať Písmo, hľadať pravdy zahádzané odpadkami bludov. Každý lúč svetla má byť odrazený iným. Všetko ostatné zatieni len jediný zvrchovaný záujem: KRISTUS NAŠA SPRAVODLIVOSŤ.“ – RH, zvláštne číslo, 23. december 1890.

10. Istota dokonalej obnovy

Keď hriešnik vkročí dverami viery do nového života v Ježišovi Kristovi, poznáva, že mu bolo odpustené nielen prestúpenie zákona, ale že mu bol umožnený i nový začiatok. Okrem toho bolo v Kristu zabezpečené zachovaní toho, čo bolo obnovené. Vstupuje na novú a vyššiu rovinu života, ako nás o tom ubezpečuje tento výrok:

„Musíme sa spojiť s Kristom. V Ňom je zásobáreň moci; nesmieme zostávať v tmavej, chladnej, slnkom neosvietenej jaskyni nevery, inak nepostihneme jasné lúče Slnka spravodlivosti.“ – RH, 24. január 1893.

„Musíme sa povzniesť nad mrazivé ovzdušie, v ktorom sme dosiaľ žili a ktorým chcel satan obklopiť naše duše, a musíme vdychovať sväté ovzdušie nebies.“ – RH, 6. máj 1890.

Celé dejiny vykúpenia a obnovy sú jasne vyložené v ďalšom výstižnom výroku inšpirovaného pera:

„V Kristovi je pre človeka pripravené zmierenie a nový život.

Priepasť spôsobenú hriechom premostil golgotský kríž.

Ježiš zaplatil úplné, dokonalé výkupné, a preto hriešnikovi môže byť odpustené a spravodlivosť zákona môže byť potvrdená.

Všetci, čo viera, že Kristus je výkupnou obeťou, môžu prísť a prijať odpustenie hriechov; pretože Kristove zásluhy umožnili spojenie medzi Bohom a človekom.

Boh ma môže prijať ako svoje dieťa, môžem Ho pokladať za svojho láskavého Otca a môžem sa v Ňom tešiť.

Svoju nádej večného života musím upnúť jedine na Krista, pretože On je naším Zástupcom a Ručiteľom.

Prestúpili sme Boží zákon a zo skutkov Zákona nebude nikto ospravedlnený. Najväčšie vypätie, aké človek z vlastných síl môže vynaložiť, je celkom bezcenné pred svätým a spravodlivým zákonom, ktorý človek prestúpil; avšak skrze vieru v Krista sa môže dovolávať postačujúcej spravodlivosti Syna Božieho.

Kristus vo svojej ľudskej prirodzenosti naplnil požiadavky zákona.

Za hriešnika niesol zlorečnosť zákona, priniesol za neho zmierčiu obeť, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.

Pravá viera si privlastňuje Kristovu spravodlivosť a hriešnik s Kristom víťazí, pretože sa stal účastníkom božskej prirodzenosti; takto sa božské zjednocuje s ľudským.

Ten, kto chce prísť do neba vlastnými skutkami, zachovávaním zákona, usiluje sa o nemožné.

Človek nemôže byť zachránený bez poslušnosti, ale jeho skutky nemajú byť z neho; Kristus má v ňom pôsobiť, chcenie aj činenie aj nad svoju dobrú vôľu.“ – RH, 1. júl 1890.

Starostlivo sa opäť pozrime na toto posolstvo, ktoré ľudskému duchu odhaľuje najdôležitejšie skutočnosti evanjelia nášho Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista:

1. Hriešnikom je zaručená úplná a dokonalá obnova. Kristova obeť na kríži nám umožnila nielen **zmierenie** s Bohom, ale aj to, aby každý hriešnik, ktorý sa

- rozhodne túto obeť prijať, mohol opäť dosiahnuť Adamov vznešený stav pred pádom do hriechu.
2. Veľkú priepasť spôsobenú hriechom a odlučujúcu nás od Boha a neba premostil golgotský kríž. Aký to dôvod k chvále a úcte!
 3. Veľký problém odpustenia hriešnikovi a súčasne potvrdenia svätého Božieho zákona bol rozriešený. Kristus sa stal naším Zástupcom. Postavil sa na naše miesto a tým nás vykúpil z odsúdenia smrti.
 4. Svojou zmierčou obeťou Kristus zahájil nové obecenstvo medzi Bohom a úbohým, hriešnym, strateným človekom, takže teraz môžeme prichádzať k Nemu a prijímať odpustenie, očistenie a záchranu od všetkých hriechov.
 5. Pretože Kristus jediný sa stal naším Zástupcom a Ručiteľom, všetky naše nádeje sa sústreďujú v Ňom. Niet iného mena ani inej cesty.
 6. Pretože človek prestúpil zákon, nikto nemôže byť ospravedlnený zo skutkov zákona. Vierou v Krista sa však človek môže spoľahnúť na Jeho spravodlivosť ako na dokonalú istotu.
 7. Ak si vierou privlastňujeme Kristovu spravodlivosť, víťazíme s Kristom a stávame sa účastníkmi božskej prirodzenosti.
 8. Ak chcem večný život dosiahnuť skutkami zákona, usilujeme sa o nemožné.
 9. Aj keď bez poslušnosti nemôžeme byť zachránení, táto poslušnosť nemôže byť našou. Musí to byť Kristova poslušnosť, pôsobiaca v nás chcenie a aj činenie aj nad svoju dobrú vôľu.

Pripočítaná a udelená spravodlivosť

Spravodlivosť z viery v celom jej význame môžeme definovať takto:

„Spravodlivosť, ktorou sme ospravedlnení, je nám pripočítaná. spravodlivosť, ktorou sme posvätení, je nám udelená. Prvá nám umožňuje vstup do neba, druhá nás pre nebo uspôsobuje.“ – RH, 4. jún 1895.

Pripočítaná spravodlivosť, ktorou je človek ospravedlnený z viery, je základom, na ktorom spočíva udelená spravodlivosť, ktorá posväcuje životné jednanie a pripravuje „nás pre nebo“. Na otázku, ako tieto živé zásady pôsobia, možno uviesť túto odpoveď:

„Kristus sa stal našou obeťou a zárukou. Stal sa hriechom za nás, aby sme sa my mohli stať spravodlivosťou Božou v Ňom. Skrze vieru v Jeho meno nám udeľuje svoju spravodlivosť a stáva sa živou zásadou v našom živote.“ – RH, 12. júl 1892.

„Žiadne pokánie nie je pravé, ktoré nepôsobí zmenu. Kristova spravodlivosť nie je rúcho na prikrytie nevyznaného a ďalej páchaného hriechu; je to zásada života, ktorá mení povahu a ovláda jednanie. Svätosť je úplné odovzdanie sa Bohu; je to naprosté podriadenie srdca a života nebeským zásadám.“ – The Desire of Ages, str. 555.

„Kristus nám pripočítava svoju bezhriešnu povahu a predstavuje nás Otcovi vo svojej vlastnej čistote. Mnohí sa domnievajú, že nie je možné uniknúť moci hriechu; my však máme zaslúbenie, že môžeme byť naplnení všetkou plnosťou Božou. Svoj cieľ vidíme príliš nízko. Je oveľa vyššie.“ - RH, 12. júl 1892.

„Ježiš je náš Veľkňaz v nebi. A čo robí? Prihovára sa a zmieruje svoje ľud, ktorý v Neho verí. Pre Jeho pripočítanú spravodlivosť Boh prijíma veriacich ako tých, ktorí svetu zjavujú, že sa priznávajú k Bohu, že uznávajú všetky Jeho prikázania.“ – RH, 22: august 1893.

„Kristovo náboženstvo je **obnovný vplyv, ktorý mení celú bytosť**, dvíha človeka nad každú ponižujúcu zločinnosť a povznáša jeho myšlienky a túžby k Bohu a k nebesiam. Spojený s Večným, človek sa stáva účastníkom božskej prirodzenosti. Neovplyvňujú ho úskoky zlého, pretože je odiaty **pancierom Kristovej spravodlivosti**.“ – Counsels to Teachers, str. 51,52.

„Keď sa duša odovzdá Kristovi, nová moc sa zmocňuje nového srdca, nastáva zmena, ku ktorej človek sám nikdy nedospeje. Je to nadprirodzené dielo, ktoré do ľudského života vnáša nadprirodzený prvok. Kristovi odovzdaná duša sa stáva Jeho pevnosťou, ktorú udržiava v odbojnom svete a chce, aby okrem Neho žiadnu inú autoritu neuznávala za zvrchovanú. Duša takto ovládaná nebeskými silami je odolná proti satanovým útokom. Ak sa nedáme viesť Kristom, ovládne nás ten starý nepriateľ. Nevyhnutne musíme byť pod kontrolou jednej alebo druhej z dvoch veľkých duchovných mocností, ktoré zápasia o prvenstvo vo svete

Pod nadvládou tmy sa dostaneme aj vtedy, keď sa dobrovoľne nerozhodneme slúžiť kráľovstvu temnoty. Stačí, ak sa nerozhodneme pre kráľovstvo svetla. Ak nespolupracujeme s nebeskými silami, satan sa zmocní nášho srdca a urobí si z neho trvalý príbytok. Jedinou obranou proti zlu je Kristovo prebývanie v srdci skrze vieru v Jeho spravodlivosť. Ak nebudeme živo spojení s Bohom, nikdy neodoláme nesvätým vplyvom sebalásky, samolúbošti a hriešnym pokušeniam. Môžeme sa zbaviť mnohých zlých zvykov, načas môžeme prerušiť spoločenstvo so satanom; avšak bez živého spojenia s Pánom a bez ustavične obnovovanej odovzdanosti Bohu budeme premožení. Bez osobného poznania sa s Kristom a ustavičného obecnstva nás ovládne nepriateľ a nakoniec sa budeme riadiť jeho vôľou.“ – The Desire of Ages, str. 323, 324.

Vonkajší dôkaz vnútornej spravodlivosti

„Vnútorná spravodlivosť je dosvedčená vonkajšou spravodlivosťou. Kto je vnútri spravodlivý, ten nemá tvrdé srdce a nie je bez súcitu ale deň čo deň dorastá do Kristovej postavy a ustavične silnie. Ten, koho posväcuje pravda, pôjde disciplinovane v Kristových šľapajach, kým sa milosť nepremení na slávu.“ – RH, 4. jún 1895

„Ak prijímame Krista, milé slová budú vhodným dôkazom, že sme na ceste života, že Kristus je naša cesta a že ideme správnym chodníkom vedúcim do neba.“ – RH, 4. november 1890.

„Ak sme priodetí Kristovou spravodlivosťou, **nebudeme mať záľubu v hriechu**, pretože Kristus bude pôsobiť v nás. môžeme sa dopustiť chýb, budeme však nenávidieť hriech, ktorý spôsobil utrpenie Božieho Syna.“ – RH, 18. marec 1890.

„Ak je Kristus v srdci, bude také obmäkčené a premožené láskou k Bohu, že v ňom už nebudú rozpory, vyhľadávanie chýb a napätie. Kristovo náboženstvo v srdci Jeho nasledovníka mu pomôže úplne zvíťaziť nad tými vášňami, ktoré ho chcú zotročiť.“ – Testimonies, zv. 4, str. 610.

„Ak je človek obrátený k Bohu, získava **nový mravný cit**; miluje to, čo miluje Boh, pretože jeho život je spojený s Kristovým životom zlatým putom nezmeniteľných zaslúbení. Jeho srdce túži po Bohu. Jeho prosbou je: ‚Odkry moje oči, aby som videl divy z Tvojho zákona.´ V tomto nezmeniteľnom pravidle vidí Spasiteľov charakter a vie, že aj keď zhrešil, nemôže byť zachránený vo svojich hriechoch, ale **od** svojich hriechov, pretože Ježiš je Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ – RH, 12. jún 1892.

Je teda jasné, že „človek nemôže byť spasený bez poslušnosti, avšak jeho skutky nepochádzajú z neho; **Kristus má pôsobiť v ňom** chcenie aj činenie aj nad svoju dobrú vôľu“. Kristus sa stáva nielen pôvodcom, ale aj dokonávateľom našej viery.

„Čím viac sa blížime ku koncu času, tým mocnejší prúd zla bude strhávať do záhuby. Bezpeční môžeme byť len vtedy, keď sa pevne uchopíme Ježišovej ruky, a ustavične budeme hľadiť na Pôvodcu a Dokonávateľa našej viery. On je naším osvedčeným pomocníkom.“ – RH, 7. október 1890.

Nepoškrvené rúcho spravodlivosti

Aj keď je Kristova spravodlivosť slobodne ponúknutá a zaručuje hriešnikovi úplnú a dokonalú obnovu, predsa čítame, že niektorí „**neprijímajú** Kristovu spravodlivosť; neodiali sa ňou, jej význam nepoznali a z jej prameňa nepili.“ Ako je možné, že tento najväčší z darov ľudia neprijímajú, keď –

„Len tí, čo sú priodiatí rúchom jeho spravodlivosti, budú môcť znieť slávu Jeho prítomnosti, keď sa zjaví, v moci a veľkej sláve?“ – RH, 9. júl 1908.

„V deň svojej korunovácie neuzná Kristus za svojho nikoho s akoukoľvek poškrvnou, vráskou alebo nečistotou. Svojich verných však odmení korunou nesmrteľnej slávy. Všetci, čo odmietli jeho vládu, uvidia Ho v zástupe vykúpených, kde každý má znamenie: **PÁN JE NAŠA SPRAVODLIVOSŤ.**“ – RH, 24. november 1904.

11. Osobná skúsenosť

Pri uvažovaní o začiatku osobnej skúsenosti ospravedlnenia z viery nám pomôže priama otázka a určitá odpoveď týkajúca sa tejto skúsenosti.

„Čo je to ospravedlnenie z viery? Je to Božie dielo, ktoré ponizuje slávu človeka do prachu a koná pre človeka to, čo sám z vlastných síl nemôže pre seba urobiť. Keď ľudia vidia svoju vlastnú ničotu, sú pripravení priodiť sa Kristovou spravodlivosťou.“ – RH, 19. september 1902.

Táto skúsenosť ospravedlnenia alebo pripočítanej spravodlivosti je osobnou záležitosťou jednotlivcej duše s Bohom. Nemožno ju získať zástupne. K tejto skúsenosti vedú len jedny dvere:

Dvere viery

„Viera je Bohom uznaným predpokladom odpustenia zaslúbeného hriešnikom; avšak nie preto, že by viera sama bola nejakou cnosťou, zasluhujúcou spasenie, ale preto, že viera sa môže chopiť Kristových zásluh, ktoré sú liekom pripraveným proti hriechu.“ – RH, 4. november 1890.

„Ak sme priodetí Kristovou spravodlivosťou, nebudeme mať záľubu v hriechu, pretože Kristus bude pôsobiť v nás... Dvere boli otvorené a nikto ich nemôže zavrieť, a to ani najvyššie ani najnižšie mocnosti; len ty sám môžeš zatvoriť dvere svojho srdca a zamedziť vstup Pánovi.“ – RH, 18. marec 1890.

Vedľa týchto **dverí** viery nepriateľ každej spravodlivosti postavil iné dvere, širšie a s nápadnejším vchodom:

Dvere skutkov

Mnoho pútnikov do nebeského Kanaánu vchádza týmito dverami nevedomky na cestu, ktorá sa končí v záhube, a skôr či neskôr poznávajú, že krásne rúcho samospravodlivosti je vlastne „ohyzdným rúchom“, úplne nevhodným pre prítomnosť Kráľa. O tejto triede čítame:

„Mnohí sa nedostanú na správnu cestu, pretože si myslia, že do neba sa musia vyšplhať, že musia niečo vykonať, aby si zaslúžili Božiu priazeň. Chcú sa polepšiť svojím bezmocným úsilím. Nikdy to však nemôžu dosiahnuť. Kristus pripravil cestu svojou obeťou za nás tým, že žil ako náš príklad a že sa stal naším Veľkňazom. On hovorí: ‚Ja som cesta i pravda i život.‘ Keby sme sa nejakým vlastným úsilím mohli dostať čo len o jediný stupeň vyššie, Kristove slová by neboli pravdou.“ – RH, 4. november 1890.

„Zdá sa, že mnohí sa domnievajú, že sami musia vykonať nejaké veľké dielo prv, než prídu ku Kristovi a prijmú spasenie. Myslia si, že Ježiš príde len na koniec ich zápasu a pomôže im tým, že posledným dotykom dokoná ich životné dielo. Nevedia pochopiť, že Kristus je dokonalý Spasiteľ a môže zachrániť do krajnosti všetkých, čo skrze Neho prichádzajú k Bohu. Strácajú zo zreteľa skutočnosť, že Kristus sám je ‚cestou, pravdou i životom.‘“ – RH, 5. marec 1889.

Kiež nám všetkým Pán pomôže vstúpiť pravými dverami a naplní nás Kristovou spravodlivosťou! V každej duši musí byť dokonalé „dielo Božie ponížením slávy človeka do prachu a konaním pre človeka toho, čo sám z vlastných síl nemôže pre seba vykonať“.

Poznanie vlastnej bezmocnosti

Najprv si však hneď na začiatku tejto skúsenosti musí človek uvedomiť svoju beznádejnú situáciu a k tomu pomáha „Kristova milosť“.

„Bez Kristovej milosti je hriešnik v beznádejnej situácii; nič sa pre neho nedá urobiť; avšak Božou milosťou dostáva človek nadprirodzenú moc, ktorá pôsobí v jeho mysli, srdci i povahe. Udelením Kristovej milosti vidí človek hriech v jeho ohyzdnej prirodzenosti a konečne ho vypudí z chrámu svojej duše. Z milosti sa dostávame do obecnstva s Kristom, aby sme s Ním mali spoločenstvo v diele spasenia.“ – RH, 4. november 1890.

„Bez Kristovej milosti je hriešnik v beznádejnej situácii; nič sa pre neho nedá urobiť.“ To znamená, že hriešnik sa nemôže očistiť sám. Nemôže mu pomôcť ani iný hriešnik. Zákon, ktorý prestúpil, nemôže odpustiť ani prehliadnúť jeho hriech; a nič na tomto svete ho nemôže vyslobodiť. Avšak *„Božou milosťou dostáva človek nadprirodzenú moc, ktorá pôsobí v mysli, srdci i povahe“*. Aké jasné a ubezpečujúce je toto slovo pre hriešnika! Nesmierna Božia milosť a zľutovanie urobili všetko, aby sa beznádejnému hriešnikovi dostalo „nadprirodzenej moci“.

Čo je to však tá „nadprirodzená moc“? Je to moc, ktorá prevyšuje všetky ľudské možnosti. Presahuje všetko, čoho sa človek v tomto svete môže chopiť. Je to ona „všetka moc na nebi a na zemi“, o ktorej Kristus povedal, že Mu bola daná – ona nadprirodzená moc, ktorou konal všetky zázraky, keď bol na zemi.

O tejto „nadprirodzenej moci“ stojí za povšimnutie výrok dr. Philipa Schaffa: *„Všetky Jeho (Kristove) zázraky sú len prirodzeným prejavom Jeho osoby, a preto boli vykonané tak ľahko, ako si vykonávame svoju obyčajnú dennú prácu... Pamätajme: nadprirodzený a zázračný prvok v Kristovi nebol nejaký prepožičaný dar alebo náhodný prejav... Vnútorne cnosť prebývala v Ňom a vychádzala z Neho, takže aj okraj Jeho rúcha uzdravoval na dotyk viery, ktorý je pojivom medzi Ním a dušou.“* – The Person of Christ, str. 76,77.

Tá istá nadprirodzená moc, ktorú Kristus udeľuje človeku, **pôsobí** v mysli, srdci i povahe.

Teraz si všimnime obdivuhodné výsledky, o ktorých svedčí ďalší citát Ducha prorockého:

„Udelením Kristovej milosti vidí človek hriech v jeho ohyzdnej prirodzenosti a konečne ho vypudí z chrámu svojej duše. Z milosti sa dostávame do obecnstva s Kristom, aby sme s Ním mali spoločenstvo v diele spasenia.“ Vidíme teda, že „nadprirodzená moc“ udelená človeku z Kristovej milosti pôsobí v jeho mysli a srdci, zjavuje mu ohavnú podstatu hriechu a vedie ho k rozhodnutiu, aby túto strašnú moc vypudil z chrámu svojej duše.

Súhlas a rozhodnutie hriešnika

Toto obdivuhodné dielo Kristovej nadprirodzenej moci v srdci človeka sa nedeje bez hriešnikovho súhlasu a rozhodnutia. Všimnime si výrok:

„Viera je Bohom uznávaný predpoklad odpustenia zaslúbeného hriešnikom; avšak nie preto, že by viera sama bola nejakou cnosťou zasluhujúcou spasenie, ale preto, že viera sa môže chopiť Kristových zásluh, ktoré sú liekom pripraveným proti hriechu. Viera môže predstaviť Kristovu dokonalú poslušnosť namiesto hriešnikovho prestúpenia a poškrvnenia. Ak hriešnik verí, že Kristus je jeho osobný Spasiteľ, potom podľa svojich neklamných zaslúbení Boh odpúšťa jeho hriech a zdarma ho ospravedľňuje. Kajúca duša si uvedomuje, ž

ospravedlnenie prichádza preto, že Kristus, jej Zástupca a Ručiteľ zomrel za ňu, stal sa jej zmierením a spravodlivosťou.“ – RH, 4. november 1890.

V túto veľkú zmenu, pri ktorej sa z hriešnikov stávajú svätci, smieme len veriť. Musíme však pamätať, že naša viera nie je cnosťou, „zasluhujúcou spasenie“. To znamená: ani viera sama, ani jej uplatnenie nie sú záslužné výkony. Záslužnosť je len a jedine v Kristovi. **On** je liekom, pripraveným proti hriechu. Viera je vystretá ruka, ktorou porušený, bezmocný a stratený hriešnik prijíma liek. „*Viera môže predložiť Kristovu dokonalú poslušnosť namiesto hriešnikovho prestúpenia a poškvŕn.*“ To je skutočne úchvatná myšlienka! Je to oná zázračná veda o vykúpení, z ktorej sa svätí budú tešiť po celú večnosť. A predsa je taká prostá a jednoduchá, že aj najslabší a najnehodnejší človek môže plne okúsiť jej dosah a význam.

Pôsobenie živej viery

Vstup dverami viery do plnosti pripočítanej a udelenej spravodlivosti znamená viac než púhy rozumový súhlas s tým, čo bolo pripravené. Ide o „živú vieru, ktorá pôsobí skrze lásku a očisťuje dušu“. Aby sme prešli touto bránou, musíme splniť niektoré požiadavky:

1. Musíme skončiť s každým vedomým hriechom a nezanedbávať zrejmú povinnosť.

„Aj keď Boh zostáva spravodlivý a predsa skrze Kristovej zásluhy ospravedľňuje hriešnika, nikto sa nemôže pridať rúchom Kristovej spravodlivosti a pritom sa dopúšťať vedomých hriechov alebo zanedbávať zrejmé povinnosti. Prv, než dôjde k ospravedlneniu, Boh žiada úplnú odovzdanosť srdca, a aby človek mohol byť trvalo ospravedlnený, musí ustavične poslúchať aktívnu, živou vierou, ktorá pôsobí skrze lásku a očisťuje dušu.“ – RH, 4. november 1890.

2. Ochota zaplatiť cenu – vzdať sa všetkého

„Kristova spravodlivosť ako čistá, biela perla nemá kazu, závady ani poškvŕny. Táto spravodlivosť môže byť naša. Onou perlou veľkej ceny je spasenie so svojimi krvou vykúpenými, neoceniteľnými pokladmi. Možno ju hľadať a nájsť... V podobenstve sa hovorí, že obchodník predal všetko, aby získal jedinú perlu veľkej ceny. Je to prekrásne zobrazenie tých, čo si pravdu tak vysoko cenia, že sa vzdávajú všetkého, aby ju mohli získať.“ – RH, 8. august 1899.

3. Úplne zrieknutie sa nesprávnych zvykov

„Niektorí hľadajú, ustavične hľadajú onú vzácnu perlu. Nezriekajú sa však celkom svojich nesprávnych zvykov. Neumierajú, aby v nich mohol žiť Kristus. Preto nenachádzajú onú prevzácnu perlu.“ – RH, 8. august 1899.

4. Odovzdanie vôle do Božej služby

„Pán nechce zmať silu človeka, ale chce, aby pod Jeho vedením mala blahodarný význam. Boh nechce zničiť našu vôľu, pretože jej prostredníctvom môžeme podľa Božej vôle vykonať užitočné dielo doma i v cudzine.“ – RH, 1. november 1892.

Ako úprimne a opravdivo by sme mali pamätať na toto jasné rozlíšenie, aby sme mohli z vlastnej skúsenosti poznať pripočítanú a udelenú spravodlivosť a aby sme boli ospravedlnení k posväteniu skrze vieru v Krista! Ako hlboko a prenikavo by sme si mali uvedomiť svoje beznádejné postavenie, v ktorom sami pre seba nemôžeme nič vykonať! Vyslobodiť nás môže len Božia milosť. Ako by sme sa mali tešiť z tej veľkej pravdy, že Božia milosť nám môže udeliť nadprirodzenú moc! Plne by sme mali prijať istotu, že hriech so všetkou svojou ohavnosťou môže byť vylúčený z chrámu duše. Mali by sme si uvedomiť, že náš podiel v tejto veľkej udalosti je rozhodnúť sa prijať ju vierou, keď sme splnili podmienky. Každodenne by sme mali pokorne prosieť pred trónom milosti o Kristove zásluhy a dokonalú poslušnosť namiesto svojich prestúpení a hriechov. Pritom by sme mali veriť a uvedomiť si, že sme ospravedlnení skrze Krista, svojho Zástupcu a Ručiteľa, pretože On zomrel za nás, stal sa naším zmierením a spravodlivosťou.

Ak sa celým srdcom pridriavame tohto napomenutia, Boh sa postará o ovocie v našom živote; a potom „ospravedlnení z viery máme pokoj s Bohom“ (Rim 5,1). Zakúšame radosť a spasenie a deň čo deň budeme **poznávať skutočnosť** víťazstva, ktoré premáha svet, a ktorým je naša viera.

Neodpočíňme si, kým celkom nevojdeme dverami viery do požehnanej skúsenosti odpustenia, ospravedlnenia, spravodlivosti a pokoja v Kristovi.

DODATOK

DUCHOVNÉ PERLY

(Niekoľko dôležitých citátov, neuvedených v predchádzajúcich kapitolách)

Kristus – zdroj každej pravej pohnútky

Boh zjavuje Krista: „Boh zjavuje hriešnikovi Krista, a keď ten vidí čistotu Božieho syna, potom už nie je nevedomý o povahe hriechu. Vierou v Kristovo dielo a moc vzniká v srdci nepriateľstvo proti hriechu a satanovi. Toho, komu Boh odpúšťa, vedie najprv k pokániu.“ - RH, 1. apríl 1890.

Kristus priťahuje hriešnika k sebe

„Kristus priťahuje hriešnika svojou láskou, zjavenou na kríži, a to obmäkčuje srdce, dojíma myseľ a v duši prebúdzá pokoru a pokánie.“ – RH, 1. apríl 1890.

„Kristus ustavične priťahuje ľudí k sebe, kým satan sa usilovne snaží všemožným zvodom odvádzať ich od Vykupiteľa.“ – RH, 1. apríl 1890.

„Keď Kristus obráti ich pozornosť na svoj kríž, kde uvidia Toho, ktorého svojimi hriechmi prebodli, prikázanie zasahuje ich svedomie. Poznávajú bezbožnosť vlastného života a hlboko v duši usadený hriech. Začínajú poznávať Kristovu spravodlivosť a volať: ‚Čo je hriech, že si vykúpenie hriešnika vyžaduje takú veľkú obeť? Bola potrebná všetka tá láska, všetko to utrpenie a poníženie, aby sme neboli stratení, ale smeli žiť večne?‘“ – Steps to Christ, str. 31.

Kristus vedie k pokániu: „Pokánie je práve tak Kristov dar ako odpustenie a nenájdeme ho v srdci, v ktorom Kristus nepracoval. Bez Kristovho ducha nemôžeme činiť pokánie a mať prebudené svedomie, tak ako bez Krista nemôžeme získať odpustenie.“ – RH, 1. apríl 1890.

Kristus – zdroj moci: „Kristus je zdroj každej pravej pohnútky. Len On môže vzbudiť v prirodzenom srdci nepriateľstvo voči hriechu. On je zdrojom záchranej moci. Bez Kristovej milosti nemôž nikto činiť pokánie.“ – RH, 1. apríl 1890.

Kristus – stelesnenie spravodlivosti: „V Kristovi je stelesnená Božia spravodlivosť. Ak prijímame Jeho, prijímame spravodlivosť.“ – Thoughts from the Mount of Blessing, str. 34.

Kristus – nebeský kupec: „Ježiš ide od dverí k dverám, stojí pred chrámom každej duše a volá: ‚Ajhľa, stojím pri dverách a klopem!‘ Ako nebeský kupec otvára svoju pokladnicu a volá: ‚Kúp si odo mňa ohňom prepáleného zlata, aby si zbohatol, biele rúcho, aby si sa odial, žeby sa neukazovala hanba tvojej nahoty.‘ Zlato, ktoré ponúka, je bez prímеси,

vzácnější než zlato ofírske, pretože je to viera a láska. Ponúkané biele rúcho je Jeho spravodlivosť; a očná masť je olej Jeho milosti, ktorý slepému v tme žijúcemu človeku prepožičiava duchovný zrak, aby postrehol skutky Ducha Božieho a poznal nepriateľovho Ducha. Tento nebeský Kupec, majiteľ duchovného bohatstva, hovorí: „Otvorte dvere a kupujte odo mňa. Ja, váš Vykupiteľ, vám radím, aby ste kupovali odo mňa.“ – RH, 7. august 1894.

Koreň spravodlivosti:

„Spravodlivosť má svoj koreň v zbožnosti. Nikto nemôže pred svojimi blízkymi žiť čistým, plným životom, ak nie je jeho život skrytý s Kristom v Bohu. Čím aktívnejší je život medzi ľuďmi, tým užšie musí byť srdce spojené s nebom.“ – Ministry of Healing, str. 136.

„Spravodlivosť má svoj koreň v zbožnosti. Nikto nemôže byť spravodlivým, kým neverí v Boha a neudržiava s Ním živé spojenie. Tak ako poľné kvety korenia v pôde a musia prijímať vzduch, rosu, dážď a slnečné lúče, tak musíme prijímať od Boha to, čo udržiava duševný život. Len účasťou na jeho prirodzenosti prijímame moc poslúchať Jeho prikázanie. Nikto, či už vysoko postavený alebo nízko, skúsený či neskúsený, nemôže pred svojimi blízkymi žiť čistým, plným životom, ak jeho život nie je skrytý s Kristom v Bohu. Čím aktívnejší je život medzi ľuďmi, tým užšie musí byť srdce spojené s Bohom.“ – Testimonies, zv. 7, str. 194.

Vonkajšie prejavy vnútorného pôsobenia milosti: „Tým, že človek potrebuje božskú pomoc, nijak sa neznehodnocuje ľudské úsilie. Od človeka sa žiada viera, pretože viera pôsobí skrze lásku a očisťuje dušu... On každému určil dielo; a každý skutočný pracovník šíri svetlo vo svete, pretože je spojený s Bohom, Kristom a nebeskými anjelmi v tom veľkom diele záchrany stratených. Obecenstvo s Pánom mu pomáha stále múdrejšie konať skutky Božie. Ak človek verejne koná to, čo Božia milosť pôsobí v jeho vnútri, stáva sa skutočne duchovným velikánom.“ – RH, 1. november 1892.

Liek proti formalizmu: „Spravodlivosť, o ktorej hovoril Kristus, znamená usmernenie srdca a života zjavenou Božou vôľou. Hriešni ľudia sa môžu stať spravodlivými len vierou v Boha a stále živým spojením s Ním. Potom pravá zbožnosť pozdvihne myšlienky a zušľachtí život. Vonkajšie náboženské formy zodpovedajú vnútornej istote kresťana. Potom ani bohoslužobný ceremoniál nie je bezvýznamným obradníctvom ako u farizejov.“ – The Desire of Ages, str. 310.

Nadľudská moc: „Ak chceme zvíťaziť nad každým úkladom nepriateľa, musíme sa chopiť moci, ktorá je mimo nás a nad nami. Musíme udržiavať ustavičné spojenie s Kristom, ktorý môže každej veriacej a pokornej duši udeliť moc k víťazstvu.“ – RH, 9. júl 1908.

Onou mocou je Kristus: „Viera uchopuje Kristove zásluhy.“ – RH, 1. november 1892.

Povzbudenie malomysel'ným: „Všetci, čo si uvedomujú hĺbkou svojej duchovnej úbohosti a cítia, že v nich nie je nič dobré, môžu nájsť spravodlivosť a silu v pohľade na Ježiša... Vyzýva nás, aby ste vymenili svoju úbohosť za bohatstvo Jeho milosti... Nech je akákoľvek vaša minulosť a akokoľvek znechucujúce prítomné okolnosti, ak prídete k Ježišovi takí, akí ste, slabí, bezmocní a zúfalí, náš súcitný Spasiteľ vás privíta s otvorenou náručou, objíme vás

ramenom lásky a priodeje rúchom spravodlivosti.“ – Thoughts from the Mount of Blessing, str. 21.

Podriadenie svetských záujmov: „*Ak ľudia majú prijať pozvanie na hostinu evanjelia, musia podriaďiť svoje záujmy jednému zámeru: musia prijať Krista a Jeho spravodlivosť. Boh dal všetko pre človeka a žiada ho, aby služby Jemu dal prednosť pred všetkým prízemným a sebeckým záujmom. Rozdelené srdce nemôže prijať. Srdce v zajatí pozemských záujmov nemožno odovzdať Bohu.*“ – Christ’s Object Lessons, str. 223.

Časové štúdium

Prostrednícke Kristovo dielo: „*Prostrednícke Kristovo dielo, ono veľké a sväté tajomstvo vykúpenia, neštuduje a nechápe ľud, ktorý tvrdí, že má viac svetla než ktokoľvek iný na zemi. Keby bol Ježiš na zemi osobne, obrátil by sa k veľkému počtu tých, čo tvrdia, že veria prítomnej pravde, a povedal by im to, čo povedal farizejom: Blúdite, pretože neznáte Písmo, ani Božiu moc.*“ – RH, 4. február 1890.

Plán spasenia: „*Čím viac sa blíži koniec času,... tým viac by sme mali študovať plán spasenia, aby sme jasne rozumeli, ako vysoko si Boh cenil záchranu človeka.*“ – RH, 7. október 1890.

Viera: „*Do pokladnice nášho poznania sa majú dostať staré a predsa nové pravdy. Nerozumieme a neveríme, ako by sme mali. Kristus dal mnohé zaslúbenia o tom, že svojej cirkvi pošle Svätého Ducha, a predsa ako málo si tieto zaslúbenia vážime! Nie sme vyzývaní k tomu, aby sme Boha uctievali a slúžili Mu prostriedkami z predchádzajúcich rokov. Boh dnes vyžaduje vyššiu službu než kedykoľvek predtým. Chce, aby sme použili nebeské dary. Priviedol nás do situácie, kde potrebujeme niečo lepšie a vyššie, než sme potrebovali predtým.*“ – RH, 25. február 1890.

BOŽÍ ZÁKON A SPRAVODLIVOSŤ Z VIERY

Zákon zrkadlom: „*Keď hriešnik v Božích prikázaniach poznáva Kristovu spravodlivosť, volá: Je dokonalý zákon Hospodinov a občerstvuje dušu. Keď bolo hriešnikovi odpustené jeho prestúpenie skrze Kristove zásluhy, keď je priodiaty Kristovou spravodlivosťou skrze Kristove zásluhy, keď je priodiaty Kristovou spravodlivosťou skrze vieru v Neho, volá so žalmistom: ‚Aké sú sladké Tvoje reči mojim d’asám a nad med mojím ústam! Sú žiadúcejšie ako zlato, jak mnoho zlata rýdzeho; sladšie jak med, ako med z plástu.‘ To je obrátenie.*“ – RH, 21. jún 1892.

Zákon žiada spravodlivosť

„*Zákon požaduje spravodlivosť a tú hriešnik dlhuje zákonu; nemôže ju však dosiahnuť.*“ – RH, 4. november 1890.

„*Ak charakter nebude v súlade s Božím zákonom, potom pri všetkom hlasnom vyznávaní pier budú vyznavači prinášať zlé ovocie.*“ – RH, 7. máj 1901.

Jediná možnosť, ako splniť požiadavky zákona

„Len ľudským úsilím človek nemôže splniť požiadavky Božieho zákona. Všetky jeho obete a skutky sú poškvrnené hriechom. Liek máme v Spasiteľovi, ktorý môže človeku dať svoje zásluhy a učiniť ho spoluúčastníkom veľkého diela spasenia. Kristus je spravodlivosťou, posvätením a vykúpením pre tých, čo veria v Neho a nasledujú Ho.“ – RH, 4. február 1890.

„Svojou dokonalou poslušnosťou umožnil každému človeku zachovávať Božie prikázania. Ak sa podriadiť Kristovi, srdce bude spojené s Jeho srdcom, vôľa bude súhlasiť s Jeho vôľou, myseľ sa zjednotí s Jeho myseľou a zmysľovanie usmerní On: žijeme Jeho životom. Taký význam má rúcho Jeho spravodlivosti. Keď sa potom Pán pozerá na nás, nevidí už rúcho z figového lístia ani nahotu a hriešnu porušenosť, ale svoje vlastné rúcho spravodlivosti, ktorým je dokonalá poslušnosť Božiemu zákonu.“ – Christ’s Object Lessons, str. 312.

„Jediná cesta, po ktorej môže hriešnik dôjsť spravodlivosti, je cesta viery. Vierou môže priniesť Bohu Kristove zásluhy a Boh mu pripočíta zásluhy svojho Syna. Kristovu spravodlivosť prijíma namiesto ľudskej mdloby a víta, odpúšťa a ospravedľňuje kajúcnu a veriacu dušu, pokladá ju za spravodlivú a miluje ju, ako miluje svojho Syna. Takto je viera počítaná za spravodlivosť, a omilostená duša ustavične prijíma novú milosť a kráča stále k plnšiemu svetlu. Radostne môže povedať: ‚Spasil nás nie pre skutky spravodlivosti, ktoré sme konali, ale podľa svojho milosrdenstva, (a to) kúpeľom znovuzrodenia a obnovením skrze Duchu Svätého, ktorého vylial na nás hojne skrze Ježiša Krista nášho Spasiteľa, aby ospravedlnení Jeho milosťou, mali sme podiel na večnom živote podľa (svojej) nádeje.‘“ – RH, 4. november 1890.

„Kristus neobetoval svoj život preto, aby zrušil Boží zákon a znížil mravné pravidlo, ale preto, aby potvrdil spravodlivosť a človeku dal novú možnosť. Bez Kristovej moci nikto nezachováva Božie prikázania. On sám na sebe niesol hriechy celého ľudstva a svoju spravodlivosť pripočítava každému veriacemu.“ – RH, 7. máj 1901.

„Zákon nemá moc priestupníkovi odpustiť, ukazuje mu však Ježiša Krista, ktorý hovorí: ‚Beriem na seba tvoje hriechy a ponesiem ich sám, ak ma prijmeš z svojho Zástupcu a Ručiteľa. Zostaň mi verný a moja spravodlivosť ti bude pripočítaná.‘“ – RH, 7. máj 1901.

„Kristova smrť je nezvratným dôkazom lásky k človeku. Trest zákona pripadol na Toho, ktorý bol rovný Bohu, a človek mohol slobodne prijať Kristovu spravodlivosť a životom pokánia pokory zvíťaziť, ako Syn Boží zvíťazil nad satanom. Takto Boh zostáva spravodlivý, a predsa ospravedľňuje všetkých veriacich v Ježiša Krista.“ – The Great Controversy, str. 502, 503.

Boží zámer pri zvestovaní zákona

„Ak chceme mať ducha a moc tretieho anjelského posolstva, potom musíme súčasne zvestovať zákon i evanjelium, pretože to patrí k sebe.“ – RH, 3. september 1889.

„Mnoho kázania o požiadavkách zákona odznelo bez Krista a tento nedostatok spôsobil, že pravda nevedla duše k obráteniu.“ – RH, 3. február 1891.

„Pri zvestovaní závažných požiadaviek zákona mnohí zabudli na nesmiernu Kristovu lásku. Tí, čo majú ľuďom zvestovať slávne pravdy a také závažné reformy, si neuvedomili, že cena zmierčej obete je výrazom nesmiernej Božej lásky k človeku. Láska k Ježišovi a Ježišova láska k hriešnym ľuďom vymizli z náboženskej skúsenosti tých, čo boli povolaní zvestovať evanjelium a namiesto vyvýšenia Spasiteľa ľudstva bolo vyvýšený vlastné ja.“ – RH, 3. február 1891.

12. Vážne nebezpečenstvo cirkvi, jej stav

Duchovné ochrnutie: „Vo všetkých našich zboroch sú duchovne ochrnutí členovia. Nejavia známky duchovného života.“ - RH, 24.5.1892

Duchovná strnulosť: „Driemajúca cirkev sa musí prebrať zo svojej duchovnej strnulosti, aby si uvedomila závažné nesplnenie povinnosti. Ľud nevstúpil do svätyne, kam sa šiel Ježiš prihovárať za svoje dieťky.“ *Review and Herald*, 25.2.1890

Duchovná slepota: „Veľmi mnohí kresťania ľahostajne očakávajú príchod Pánov. Nie sú priodetí rúchom Jeho spravodlivosti. Môžu vyznávať, že sú Božími deťmi, nie sú však očistení od hriechu. Sú sebeckí a sebastační. Žijú bez Krista. Nemilujú Boha nado všetko ani svojho blížneho ako samého seba. Nemajú správnu predstavu o tom, čo je svätosť. Nevidia svoju vlastnú porušenosť. Sú tak zaslepení, že nemôžu postrehnúť zákerné pôsobenie pýchy a neprávosti. Nosia handry samospravodlivosti a sú stihnutí duchovnou slepotou. Satan im zatienil Krista a oni netúžia poznávať čistý, svätý charakter Spasiteľa.“ - RH, 26.2.1901.

Duchovná vyprahnutosť: „Potrebujeme Svätého Ducha, aby sme pochopili prítomnú pravdu. Zbory sú duchovne vyprahnuté a my sme si už zvykli byť so svojím stavom pred Bohom spokojní.“ - RH, 25.2.1890.

Umierajúce zbory: „Naše zbory umierajú pre nedostatok učenia o ospravedlnení z viery v Krista a s tým súvisiacich právd.“ - Služobníci evanjelia, 301.

Nebezpečenstvo strašného omylu: „Ak sme sebastační a ak sa domnievame, že si môžeme počínať ako sa nám páči, že to s nami nakoniec predsa len dobre dopadne, potom poznáme, že sme sa strašne mýlili.“ - RH, 9.7.1908.

Polovičatosť nestačí: „Musíme sa oslobodiť od vlastného ja. To však ešte nie je všetko, čo sa od nás žiada, pretože prázdnota po odstránení modlách sa musí vyplniť. Takto vyprázdnené srdce by sa podobalo domu, ktorý bol prázdny, vyčistený, vyzdobený, ale bez jediného nájomníka. Zlý duch by potom prizval ešte sedem iných duchov horších, nezje sám a vošli by do srdca a bývali by v ňom. Posledné veci takého človeka by boli horšie než prvé.“

Ak vypudíme zo srdca vlastné ja, potom musíme prijať Kristovu spravodlivosť. Prijmime ju vierou, pretože musíme mať Kristovu myseľ i Ducha, aby sme mohli konať Jeho skutky. Ak otvoríte dvere svojho srdca, Ježiš vyplní jeho prázdnotu darom svojho Ducha a potom sa môžete stať živými kazateľmi vo svojom dome, okolí, v zbore.“ - RH, 23.2.1892.

13. Výzva k duchovnému oživeniu a reformácii

'Si trpezlivý, znášal si mnoho pre moje meno a neustal si? Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku. Spamätaj sa, odkiaľ si odpadol, kajaj sa a čin prvotné skutky! Ak nie, prídem na teba, pohnem tvojím svietnikom z miesta, ak sa nebudeš kajat.'

„Dostala som príkaz, aby som povedala, že tieto slová možno použiť na zbory adventistov siedmeho dňa v ich dnešnom stave. Láska k Bohu vymizla a preto tiež vymizla láska jedného k druhému. JA a JA a opäť len JA je v poradi a usiluje o nadvládu. Dokedy to ešte potrvá? Ak nenastane nové obrátenie, budeme svedkami takého nedostatku pravej zbožnosti, že cirkev sa bude podobat' neplodnému figovníku. Cirkev dostala veľké svetlo. Mala všetky predpoklady, aby prinášala hojné ovocie. Zmocnilo sa jej však sebeckto a Boh hovorí: 'Pohnem tvojím svietnikom z miesta, ak sa nebudeš kajat!'

Ježiš hľadel na nádherný, neplodný figovník a v žiali vyriekol rozsudok. Zasiahnutý súdom spravodlivého Boha strom uschol. Kiež Pán pomôže svojmu ľudu, aby sa poučil z tejto udalosti, kým je čas.

Pred nanebovstúpením povedal Ježiš svojim učeníkom: 'Daná je mi všetka moc na nebi a na zemi. Chodte teda, čiňte mi učeními všetky národy, krstiac ich v meno Otca, i Syna, i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.' Dnešný Boží ľud neplní tento príkaz ako by mal. Sebeckto mu nedovoľuje prijať vznešený obsah týchto slov.

Zdá sa, že v mnohých srdciach niet ani iskry duchovného života. Veľmi ma to zarmucuje... Obávam sa, že sme prestali statočne bojovať proti svetu, telu i diablove. Budeme sa utešovať polomŕtvym kresťanstvom, sebeckým a žiadostivým duchom sveta, zúčastníme sa svetskej bezbožnosti a s úsmevom budeme hľadiet' na jeho ľstivosť? Nie! Z Božej milosti stojme pevne na zásadách pravdy a až do konca zachovajme počiatok svojej dôvery. 'Buďme neúnavní v horlivosti, duchom vrúci, slúžme Pánovi.' Jeden je náš Majster - Kristus. Na Neho máme hľadiet'. Od Neho prijímajme múdrosť. Jeho milosť nás môže zachovať neporušených, tichých a pokorných pred Pánom a uschopniť nás správne Ho predstaviť svetu.

Naše zbory sa veľmi dožadovali kázania. Členovia sa viac spoliehali na preslovy než na Ducha Svätého. Zverené im duchovné dary strácali svoju moc. Keby kazatelia museli ísť do nových polí, členovia by boli nútení niesť zodpovednosť a ich schopnosti by sa používaním rozhojnil.

Pán ťažko obviňuje kazateľov a ľud pre duchovnú slabosť, keď vraví: 'Znám tvoje skutky, že nie si ani studený ani horúci. Kiež by si bol studený, alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani studený, ani horúci, vyplujem ťa z úst. Hovoríš: Som bohatý, zbohatol som, ničoho nepotrebujem, a nevieš, že si biedny, aj úbohý, chudobný, slepý, nahý radím ti: Kúp si odo mňa ohňom prepáleného zlata, aby si zbohatol, biele rúcho, aby si sa odial, že by sa neukazovala hanba tvojej nahoty, a kolýrium pomazať oči, aby si videl.'

Boh žiada duchovné prebudenie a duchovnú reformáciu. Ak sa to nestane, potom vlažní vyznavači budú čím ďalej tým odpornejší Pánovi, až ich celkom odmietne uznať za svoje deti.

Prebudenie a reformácia sa musia uskutočniť pod vedením Svätého Ducha. Prebudenie a reformácia sú dve odlišné skutočnosti. Prebudenie znamená obnovu duchovného života, oživenie myšlienkových a citových schopností, vzkriesenie z duchovnej smrti. Reformácia znamená reorganizáciu, zmenu zmýšľania a názorov, zvykov a pracovných spôsobov. Reformácia neprinesie dobré ovocie spravodlivosti, ak Duch nespôsobí prebudenie. Prebudenie a reformácia majú vykonať zvláštne dielo. Musia však pôsobiť spolu.

Nie ste sami svoji. Ved' veľmi draho ste boli kúpení! Oslávte teda Boha vo svojom tele i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu. 'Tak sviet' vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a vebili vášho Otca, ktorý je v nebesiach!' Kristus obetoval svoj život za padlé ľudstvo a dal nám príklad, ako máme chodiť v Jeho šľapajach. Kto Ho takto nasleduje, tomu hovorí: 'Správne, dobrý a verný sluha... vojdí v radosť svojho Pána!'

Božie Slovo nikdy neobmedzuje činnosť. Pod jeho vedením dostáva ľudská činnosť správny smer. Pán nenecháva človeka v bezcieľnej nečinnosti. Predstavuje mu nesmrteľné dedičstvo a dáva mu zušľachtľujúcu pravdu, aby mohol úspešne ísť bezpečnou a istou cestou za cieľom hodným vypätia všetkých schopností - za korunou večného života.

Poznávaním Pána človek duchovne rastie. V úsilí o najvyššiu duchovnú úroveň mu bude Písmo osvecovať cestu k domovu. V tomto Slove poznáva, že je Kristovým spoludedičom nehynúceho pokladu. Tento sprievodca ho vedie k nesmiernemu nebeskému bohatstvu. Ustavičným poznávaním Pána sa utvrdzuje v očakávaní večného blaha. Deň čo deň mu je Boží pokoj odmenou a vierou, vidí domov trvalého jasú, kde už nebude smútku ani sklamania. Pán usmerňuje jeho kroky a chráni ho pred pádom.

Boh miluje svoju cirkev. Pravda, medzi pšenickou je aj kúkol'. Pán však pozná svojich. 'Máš však niekoľko málo osôb v Sardách, ktoré si nepoškvrmili rúcho. Tí budú chodiť so mnou v bielom rúchu, lebo sú hodní toho. Kto zvíťazí, ten bude oblečený do bieleho rúcha a nevymažem jeho meno z knihy života, ale vyznám jeho meno pred svojím Otcem a pred Jeho anjelmi. Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom!'

Zostane táto Kristova rada v zboroch bez ozveny? Prečo váhate medzi dvojakým názorom vy, ktorí poznáte pravdu? 'Ak je Hospodin Bohom, nasledujte Ho, ak je ním Bál, choďte za ním!' Kristovi nasledovníci nesmú zostávať na neutrálnej pôde. Zjavný nepriateľ je menej nebezpečný než neutrálny človek.

Cirkev by mala poslúchať prorokovu výzvu: 'Povstaň a sviet', Jeruzaleme, lebo prišlo tvoje svetlo a sláva Hospodinova vzišla nad tebou!'

Boží ľud stratil svoju prvú lásku. Teraz musí činiť pokánie a neochvejne ísť cestou svätosti. Božie zámery sa vzťahujú na každý úsek nášho života. Sú nezmeniteľné, večné a v stanovený čas sa splnia. Niekedy sa môže zdať, že satan má všetku moc, my však dôverujeme Bohu. Ak sa priblížime k Nemu, On sa priblíži k nám a svojou mocou uskutoční svoje milostivé zámery.

„Boh kára svoje deti pre ich hriechy, aby v pokore hľadali Jeho tvár. Ak v ich srdci nastane zmena a bude v nich oživená Jeho láska, potom splní ich pranie. Posilní ich reformačné úsilie a sám bude bojovať proti nepriateľovi. Hojne ich požehná a budú šíriť lúče nebeského svetla. Keď potom zástupy inovercov poznajú, že Boh je so svojím ľudom, pripoja sa k nemu a budú spoločne slúžiť svojmu Vykupiteľovi." - RH, 25.2.1902.

NEBEZPEČENSTVÁ A PREDNOSTI POSLEDNÝCH DNÍ

„Mladej cirkvi bola nádej na Kristov príchod blahoslavenou nádejou a apoštol ju predstavuje ako očakávajúcu Syna Božieho z neba a milujúcu Jeho príchod. Kým táto nádej osvecovala vyznávajúcich nasledovníkov Kristových, dovtedy boli svetlom sveta... Satan sa usiloval o odpadnutie v prvotnej cirkvi, preto sa do nej vkradli falošné náuky, ktoré prekvasili cirkev neverou v Krista a Jeho príchod. Nepriateľ Boha a ľudí vrhol svoj pekelný tieň na cestu veriacich, zatemnil im hviezdu nádeje a oslabil vieru v slávne zjavenie veľkého Boha a nášho Spasiteľa, Ježiša Krista.

Taká vzácna nádej stratila príťažlivosť, pretože satanove ľstivé úskoky takmer celkom uhasili svetlo o spásnych zásluhách ukrižovaného a vzkrieseného Spasiteľa a ľudia chceli dosiahnuť zmierenie vlastnými skutkami: pôstmi, odpustkami a peňažnými príspevkami do cirkevnej pokladnice. Prirodzené ľudské srdce ochotnejšie hľadalo ospravedlnenie touto cestou než pokáním, vierou a poslušnosťou pravde.

V dobe odpadnutia temnota prikryla zem a hustá tma národy, avšak reformácia prebudila svet zo smrteľného spánku a mnohí sa odvrátili od svojej márnivosti a poverčivosti, od kňazov a odpustkov. Začali slúžiť živému Bohu, skúmať Jeho Sväté Slovo a hľadať pravdu ako skrytý poklad. Usilovne začali kopat' v bani pravdy a odstraňovať nános ľudských nápadov, pod ktorým zostali pochované vzácne drahokamy. Len čo vyšlo reformačné ráno, satan sa s celou horlivosťou snažil udržať ľudí v povere a blude.

K čomu satan zvädzal ľudí v minulosti, k tomu ich bude podľa možnosti zvädzat' opäť. Nepriateľ Boha a človeka zviedol prvotnú cirkev a do radov Boha milujúcich dieťok Božích vniklo odpadnutie. Ak dnes nebude Boží ľud bdieť, satanské zvody ho nečakane oklamú. Koľko veriacich v blízky príchod Pána Ježiša odpadlo! Koľko ich stratilo svoju prvú lásku a na koľkých sa vzťahuje popis laodicejského zboru usvedčujúci ich, že nie sú ani studení ani horúci! Satan sa všemožne vynasnaží udržať ich v ľahostajnosti a strnulosti. Kiež Pán svojmu ľudu zjaví nebezpečenstvo, aby sa prebudil z duchovného spánku, zapálil svoje lampy, bdel a očakával Ženícha zo svadby.

Dni, v ktorých žijeme, sú plné udalostí a nebezpečenstiev. Znamenia prichádzajúceho konca sa okolo nás naplňujú a čoskoro sa odohrajú udalosti, akých svet nebol svedkom...

Nech každý veriaci v skorý príchod Pánov skúma Písmo ako nikdy predtým, lebo satan je rozhodnutý udržať duše v temnote všetkými zvodmi a zatemniť duchovný výhľad pred nebezpečenstvom doby, v ktorej žijeme. Nech každý veriaci skúma Písmo s vážnou modlitbou, aby bol osvietený Svätým Duchom a mohol lepšie pochopiť pravdu a viac poznávať Boha a Ježiša Krista, ktorého On poslal. Hľadajte pravdu ako skrytý poklad a zmäťte nepriateľa.

Čas skúšky je práve pred nami, lebo hlasné volanie tretieho anjela už začalo zjavením spravodlivosti Krista, hriechy odpúšťajúceho Vykupiteľa. To je začiatok svetla anjela, ktorého sláva osvieti celú zem.

Každý, koho oslovilo varovné posolstvo, sa má snažiť vyvýšiť Ježiša, zjaviť Ho svetu, ako je vystihnutý v predobrazoch, predstavený v symboloch, zjavený prorokom, odhalený vo svojom učení apoštolom a známy ľudu z obdivuhodných skutkov. Študujme Písmo, pretože svedčí o Ňom!

Ak chcete obstať v dobe súženia, musíte poznať Krista a prijať dar Jeho spravodlivosti, ktorú pripočítava kajúcemu hriešnikovi. Ľudská filozofia je márna, plody najodvážnejšieho ľudského úsilia sú bezcenné v porovnaní s veľkým plánom Božského Učiteľa. Žiadna sláva tu nepatrí človeku. Všetko ľudské snaženie a všetka sláva leží v prachu, pretože pravda, aká je v Ježišovi, je jediným možným prostriedkom záchrany človeka. Človek sa prednostne smie spojiť s Kristom a potom božské s ľudským tvorí jednotu. Jediná nádej človeka spočíva v tomto spojení, pretože len pod dotykom Božieho Ducha sa prebúdzajú duševné sily a človek sa stáva novým stvorením v Ježišovi Kristovi...

Hriešnikove srdce priťahuje Kristus, ten ukrižovaný. Na golgotskom kríži Ježiš zjavil svetu svoju nesmiernu lásku. Takto Ho predstavte hladným zástupom a svetlo Jeho lásky vyvedie ľudí z tmy ku svetlu, z prestúpenia k poslušnosti a pravej svätosti. Pohľad na Ježiša na golgotskom kríži prebúdzá svedomie a pomáha mu poznať ohavný charakter hriechu lepšie než čokoľvek iné. Hriech je prestúpením zákona a spôsobil smrť drahého Syna Božieho. Na Neho boli vložené nepravosti všetkých nás. Len potom hriešnik uznáva, že zákon je dobrý, pretože si uvedomuje, že odsudzuje jeho zlé skutky a vyžaduje čistú lásku Božiu, ktorá mu pripravila spasenie tým, že mu pripočítala spravodlivosť Toho, ktorý nepoznal hriech, a v ktorého ústach nebolo lži.

Pravda pôsobí a skrze poslušnosť jej moc mení dušu na Ježišov obraz. Len pravda, aká je v Ježišovi, prebúdzá svedomie a mení myseľ, pretože ju do srdca uvádza Svätý Duch. Ľudia prijímajú vôľu Božiu a poznávajú, že bez Božieho Ducha neprebúdzá dušu a neposväcuje srdce. Človek môže citovať Starý i Nový zákon, môže poznať prikázania i zaslúbenia Božieho slova, keď však pravdu neuvedie do srdca Svätý Duch a myseľ neosvieti božským svetlom, žiadna duša nepadne na Skalu a nerozbije sa, pretože len toto nebeské spojenie zjednocuje dušu s Bohom. Bez osvietenia Božieho Ducha nerozoznáme pravdu od bludu a dostaneme sa do zákerných pokušení a zvodov, ktoré satan pripraví svetu.

Sme blízko konca sporu medzi Kniežaťom svetla a vládcom temnosti. Nepriateľské zvody čoskoro vyskúšajú našu vieru. Satan bude konať všemožné divy za šelmu a zvedie 'obyvateľov zeme divmi, ktoré... bolo dané konať menom šelmy.' Aj keď sa knieža temnoty bude snažiť prikryť zem temnotou a ľud hustou mrákavou, Pán prejaví svoju ochrannú moc...

Dielo Svätého Ducha je nesmierne veľké. Práve z tohto prameňa čerpajú Boží pracovníci moc a úspech. Svätý Duch je Tešiteľ, ním je Kristus v duši osobne prítomný. Ten, kto prostou vierou prichádza ku Kristovi, stáva sa účastníkom božskej prirodzenosti pôsobením Svätého Ducha. Kresťan vedený Božím Duchom smie vedieť, že je dokonalý v Tom, ktorý je Hlavou všetkého. Tak ako bol Kristus oslávený na Turíce, tak bude znovu oslávený v záverečnom diele evanjelia, keď pripraví ľud na poslednú skúšku záverečného zápasu veľkého sporu...

Keď bude zem osvietená Božou slávou, uvidíme podobné dielo, aké konali učeníci naplnení Svätým Duchom, keď zvestovali moc zmŕtvychvstalého Spasiteľa. Nebeské svetlo preniklo duchovnú temnotu tých, ktorí zvedení Kristovými nepriateľmi zavrhlí falošnú predstavu o Ňom. Pôsobením Svätého Ducha Ho teraz videli vyvýšeného ako Knieža a Spasiteľa, ktorý vedie Izrael k pokániu a odpusteniu hriechov. Videli Ho obklopeného nebeskou slávou a nekonečným bohatstvom, aby Ho udelil tým, ktorí prestali proti Nemu bojovať. Keď učeníci vyložili slávu Jednorodného od Otca, tritisíc duší bolo zasiahnutých vo svojom svedomí a mohli vidieť, akí sú hriešni, porušení a poznať Krista ako svojho osobného Spasiteľa a Vykupiteľa. Kristus bol vyvýšený, oslávený mocou Svätého Ducha, pôsobiaceho v ľuďoch. Veriaci Ho videli zrakom viery ako Toho, ktorý bol poníženy, trpel, zomrel, aby sami nemuseli zahynúť, ale aby mali život večný. Pri pohľade na Jeho bezhriešnu spravodlivosť poznali svoju vlastnú skazenosť, porušenosť a boli naplnení Božou bázňou, láskou a úctou k Tomu, ktorý za nich obetoval svoj život. Korili sa do prachu, činili pokánie zo svojich bezbožných skutkov a oslavovali Boha pre Jeho spasenie...

Tým, že im Svätý Duch zjavil Krista, uvedomili si Jeho moc a majestát, vo viere spínali k Nemu svoje ruky a volali: VERÍM! Tak to bolo na začiatku jarného dažďa, avšak pozdny dážd' bude oveľa hojnejší. Spasiteľ sveta bude oslávený a zem osvietia jasné lúče Jeho spravodlivosti. On je zdrojom svetla a toto svetlo osvecovalo Boží ľud, aby mohol vyvýšiť Jeho oslávený charakter pred všetkými, čo prebývajú v tme.

Kristus nebol predstavený v súvislosti so zákonom ako verný a milostivý Veľkňaz, ktorý bol vyskúšaný vo všetkom podobne ako my, avšak On bol bez hriechu. Pred hriešnikmi nebol vyvýšený ako božská obeť. Len náhodne a chladne sme hovorili o Jeho obeti, zástupnej a príhovornej službe, ale hriešnik práve toto potrebuje poznať. Musí vidieť Krista v Jeho plnosti ako hriechy odpúšťajúceho Spasiteľa. Len nevýstižná láska Kristova prostredníctvom Svätého Ducha presvedčí a obráti zatvrdnuté srdce.

Práve tento božský vplyv je sol'ou kresťana. Mnohí prinášajú učené teórie o našom vyznaní, ich posolstvo je však ako sol' bez chuti. Svätý Duch nepôsobí v ich službe bez viery. Neotvorili srdce a neprijali Kristovu milosť. Nič nevedia o pôsobení Ducha, sú ako múka bez kvasu. V celom ich úsilí chýba pôsobiaca zásada, preto nemôžu nikoho priviesť ku Kristovi. Neprijímajú Kristovu spravodlivosť, neodiali sa ňou. Jej význam nepoznali a z jej prameňa nepili. Kiež by sme pozorne študovali Kristovo dielo zmierenia a všetci starostlivo, modlitebne skúmali Božie Slovo. Hladných nasýťte a smädných privedte k Prameňu života! Len keď pokorne skúmate

Slovo, uvedomíte si svoju slabosť a nehodnosť. Tak nám je Ježiš zjavený v celej svojej jedinečnosti.

S odporom budete hľadiť na všetko sebavyššovanie, ak sa stanete účastníkmi božskej prirodzenosti. To, čo ste pokladali za múdrosť, bude sa vám zdať bezcenným odpadom. Tí, čo sa vypracovali na diskutérov a pokladali sa za dôvtipných, bystrých mužov, budú zarmútene hľadiť na svoje dielo a v zahanbení poznajú, že ich obeť bola taká bezcenná ako Kainova, pretože bola bez Kristovej spravodlivosti. Kiež by ste ako ľud pokorili svoje srdce pred Pánom a prosili Ho o dar Svätého Ducha! Ak prídete k Pánovi s pokorným srdcom, On vypočuje vaše prosby. Hovorí, že je ochotnejší dať vám Svätého Ducha, než rodičia dávajú dobré dary svojim deťom. Potom bude Kristus oslávený a v ňom poznáte plnosť božstva telesne. O Tešiteľovi Kristus povedal: 'On mňa oslávi, lebo z môjho vezme a bude zvestovať vám.' To je pre nás najpodstatnejšie. To je ten večný život, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista.'" – RH, 22.a 29.11.1892.

OBSAH:

1. Kristus naša spravodlivosť.....	5
2. Zvrchovane dôležité posolstvo.....	11
3. Prípravné posolstvá.....	13
4. Posolstvo pri zasadaní Generálnej konferencie v Minneapolise	19
5. Posolstvo z roku 1888 znamená nové obdobie pri zvestovaní tretieho anjelského posolstva	25
6. Skutočne tretie anjelské posolstvo	28
7. Základná všeobsiahla pravda	31
8. Smrteľné nebezpečenstvo formalizmu	33
9. Významná zabudnutá pravda.....	38
10. Istota dokonalej obnovy.....	41
11. Osobná skúsenosť.....	45
DODATOK	49

„V pancieri Kristovej spravodlivosti musí ísť cirkev do svojho posledného zápasu.“

„V deň svojej korunovácie neuzná Kristus za svojho nikoho s akoukoľvek poškvrnou, vráskou alebo nečistotou. Svojich verných však odmení korunou nesmrteľnej slávy. Všetci, čo odmietali Jeho vládu, uvidia Ho v zástupe vykúpených, kde každý má znamenie: Pán je naša spravodlivosť.“

E. G. Whiteová